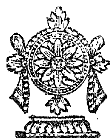
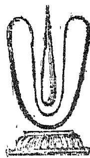
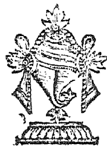
॥ श्रीः ॥

श्रीमान्वेंकटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌹𑌯𑌵𑌦𑌨 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌗𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

பரமபதஸோபாநம்,

𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌮𑍍 ॥
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑍀𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑌿𑌵𑌶𑍀𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑌂
𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌜𑌾𑌤𑌮𑌿𑌹 𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌕𑌶𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌶𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌕𑌵𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍋𑌪𑌮𑍇
𑌯𑌂𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌰𑌪𑌕𑍍𑌷𑌂𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌮𑍇𑌯𑌮𑌾𑌮𑍇𑌨𑌃𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇 ॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑌵𑍇 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌶𑌿𑌹𑌵𑌾𑌯𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑍇𑌶𑌾𑌯 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

தேனேறு தாமரையாள் திருமார்பன்றன் திண்ணருளாலவனடியில் விவேகம்பெற்றுக், கூனேறுபவக்குழியைவெறுத்ததற்பின் கூர்விரத்தியுடன் வினையின்திரளுக்கஞ்சிக், கூனேறுபிறையிறையோன் சாபந்தீர்த்தான்குரைகழலேசரணடைந்து குரம்பைவிட்டு, வானேறும்வழிப்படிக ளடவேகண்ட வண்புகழ்தூப்புல்வள்ளலருள்பெற்றேமே. (க)

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நமஃ ॥

ப்ரதமம் விவேகபர்வ ॥

ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்யஃ கவிதார்க்கிககேஸரீ ।
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ॥
ஸேயம் ஸோபாநவதீ ஸ்ரீமதா விஹிதா ஸ்வயம் ।
ஶங்கஸங்க்யமயம் ஹ்யத்ராநு ஸ்வஸம்ஜ்ஞயா நேதாஞ்சிஹ்நிதா ॥

விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதயஃ ப்ரஸாத ஹேதூத்க்ரமணார்சிராதயஃ । ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதாதிரோஹணம் பராப்திரித்யத்ர து பர்வணாம் க்ரமஃ ॥

அடற்புள்ளரசிலுமந்தணர்மாட்டிலுமின்னமுதக்
*கடற்பள்ளிதன்னிலுங்காவிரியுள்ள * முகந்தபிரான்*
இடைப்பிள்ளையாகியுரைத்ததுரைக்குமெதிவராஜர்
மடைப்பள்ளிவந்தமணமெங்கள்வார்த்தையுண்மன்னியதே()

பாசுரங்களின் வ்யாக்யாநம்.

(அடற்புள் இத்யாதி) அடல் - பராக்ரமம், அதனையுடைத்தான, புள்ளரசிலும் - கருடனைக்காட்டிலும், அந்தணர் - ப்ராம்மணோத்தமர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய, மாட்டிலும் - ஸமீபத்திலும், மாடு - ஸமீபம். இதனால் இவர்கள் கோஷ்டியைக்காட்டுகிறது, 'வஸந்தி வைஷ்ணவா யத்ர'என்று பகவந்நிரதிசய ப்ரீதிவிஷயமிறே. இக்கோஷ்டியைக் காட்டிலு மென்றபடி. இன் - போக்யமான, அமுதக்கடல் - அமுதம் பிறந்த கடல், க்ஷீராப்தி, அதாகிற பள்ளிதன்னிலும் படுக்கையிலும், பாற்கடலும் வேங்கடமும், "திருப்பாற்கடலே யென்தலையேயொருமா நொடியும் பிரியானெ"ன்று மிகவும் பகவதபிமதமிறே. இதைக்காட்டிலும், காவிரியுள்ள முகந்தபிரான் - திருக்காவேரியினுடைய மத்யமான ஸ்ரீரங்கத்தை யுகந்தருளின பரமோதாரனான ஸ்ரிய:பதி, "கங்கையிற் புனிதமாயகாவிரி நடுவுபாட்டு."காவிரியுள்ள முகந்தவனுடைய பரமோதாரத்வமாவது— அஸ்மதாதிகளுக்கும் முகங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கை. இப்படி திருக்காவிரி மத்யத்தை யுகந்தருளின ஸர்வேஸ்வரன், இடைப்பிள்

---

* காவிரியுள்ளும் என்றும் பாடம். அதில், திருவரங்கத்தைப்புள்ளரசு முதலானவர்களோடு ஸமமாகக்கூறியபடி.

கள்ளமனத்துடன்கண்டுமுயன்றகடுவினையால்
நள்ளிருளாழியினற்சுவையைந்தெனநாடியதோர்
அள்ளலினாளும்விழுந்தழியாவகையாரணநூல்
வள்ளல்வழங்கியவான்படியானவழியிதுவே. (உ)

ளையாகி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுயவதரித்து, உரைத்தது - அருளிச்செய்த ஸ்ரீ கீதையை, உரைக்கும் - வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளின, எதிவரனூர்-எம்பெருமானுருடைய, மடைப்பள்ளிவந்தமணம்-மாஹாநஸிகரானகிடாம்பியாச்சான் திருவம்சத்தில் ஸம்ப்ரதாயாவிச்சேதேந ப்ராப்தமான பரிமளம், அதாவது எம்பெருமானூர் கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அவ்வழியாலே அப்புள்ளாருக்குப் ப்ராப்தமான ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்த ரஹஸ்யார்த்த விசேஷங்களென்றபடி. எங்கள்வார்த்தையுள்-தத்சிஷ்ய வர்க்கமான அஸ்மத்ப்ரபந்தங்களில், மன்னியதே - ஸ்திரமாய் விளங்காநின்றது. பூர்வமறியாத தங்களுடைய வார்த்தைகளில் எம்பெருமானூர் ஸம்ப்ரதாயகந்தம் பரிமளிக்கும்படியாயிற்று தாம் திருந்தினபடி, இதென்னவாச்சரியமோ? வென்று விஸ்மயிக்கிறார். (க)

(கள்ளமனத்துடனித்யாதி)மனஸ்ஸுக்குக் கள்ளமாவது அஹங்கார மமகாராதிகள். அதனால் கண்டு - கள்ளமனஸ்ஸால் தத்துவங்களை விபரீதங்களாகவிசாரித்து, அதாவது தன்னை ஸ்வதந்த்ரனுகவும் பரமாத்மாவை யில்லையாகவும் புத்திபண்ணி, முயன்ற கடுவினையால் - ஆரம்பிக்கப்பட்ட க்ரூர பாபங்களால், நள்ளிருளாழியில் - காடாஜ்ஞாநாந்தகார சக்கரத்தில், ஐந்து- அல்பஸாரங்களான சப்தாதிவிஷயங்களைந்தும்,நல்சுவையென, ஆத்மோபபோக்யமான நல்லரஸங்களென்று ப்ரமித்து, நாடியது - தேடப்படுமதான, ஓரள்ளலில்- சப்தாதிவிஷயங்களாகிற அத்விதீயமானமஹாபங்கஹ்ருதத்தில்,அள்ளல்-சேற்றுடை, நாளும் விழுந்தழியாவகை-ஸர்வகாலமும் நிபதித்து நசியாவிதம், ஆத்மஸ்வரூபமழிந்துபோகாதபடி, பகவதனுபவமே ஆத்மாவுக்கு ஸத்தாபாதகமாகையால் சப்தாத்யனுபவமாத்மாவுக்கு விநாசபர்யாயமிறே. ஆரணநூல்வள்ளல்-உபநிஷத்சாஸ்திரத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரமோதாரனை ஶ்ரிய:பதி, யத்வா - ஆரணநூல்வள்ளல் - பரமோதாரமான உபநிஷத்துக்கள். அவற்றிற்கு பரமோதாரத்வமாவது பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கை. அதவா - ஆரணநூல்-உபநிஷத்துக்களாலும், வள்ளல், பரமோதாரனை க்ருஷ்ணனாலும், வழங்கிய - உபகரிக்கப்படுவதான, சொல்லப்படுவதான. "[illegible]" என்று கீதையிலும். "[illegible]

ஸ்வசேஷபூதஸமஸ்தசேஷியான ஸ்ரீய:பதிக்கு ஸ்வாநந்யார்ஹநிருபாதிகசேஷபூதராய், அந்தமில்பேரின் பத்தடியரோடிருந்து அணைத்துல்குமுடையவரவிந்தலோசநனைத் தினைத்தனையும்விடாதே ஸ்வாநுபவிக்க ப்ராப்தரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர், ஸ்வாத்யவித்யாகர்மாதிப்ரவாஹத்திலொழுகிக் கரையேற விரகற்று அலமருகின்றபடியைக்கண்டருளின பரமகாருணிகனான பரமசேஷி, தானே ஜ்ஞாநக்கை கொடுத்து இவர்களையெடுக்கவிடம் பார்த்து அஜ்ஞாதயாத்ருச்சிகாநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமாந்ய புத்திபூர்வகாநுக்ருதவிசேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி, ஸத்வோத்தரத்வஸாத்விக ஸம்பாஷணாதிகளையுண்டாக்கி, ஸாதாரணநித்யஸம்பந்தஸஹகாரியான ஆசார்யஸம்பந்தத்தை ஸுஸ்திதம்பண்ணி, விசேஷணவிசேஷ்யாஸ்ரயஸ்வாஸ்ரயவிஷயமாகத் திருந்தக்கண்டுரைக்கவல்ல தெளிவுற்றசிந்தையனாய் ஸ்வஜ்யேஷ்டாநிவ்ருத்தனான வேதேசிகனை தேசிகன் திருவடிகளிலே சேர்த்து, அவன் மநஸ்ஸிலும் வாக்கிலும் கோயில்கொண்டு பிரமகுருவாகிநின்று தீதில்நன்னெறி காட்டவொருப்பட்டு ஸூத்ரோஜ்ஜீவநாபேக்ஷிதங்களான ரஹஸ்யசாஸ்த்ரார்த்தங்களை அஜ்ஞாநஸம்சயவிபர்யயவிபரீதாதிகள் புகாதபடி உபதேசிக்க; ‘உபதேசா நிரர்த்தக:’ என்றதபடி கருவிலேதிருவுடையனாய் ஸம்ப்ரதாயஸஹனாய் ‘சிஷ்யஸ்தே(அ)ஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்’ என்று செவிதாழ்த்திச் சேதனன் ‘சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாழி’லெழுந்த மானாங்காரமனங்கள் முதலான விவிதவிஷவ்ருக்ஷங்களினுடைய

ஹவஜ்யத்வேஷோऽஹரஹ குடாரக்ஷ்யாணவக்ஷ்ய’’ இத்யாதி உபநிஷத்துக்களிலும் காணப்பட்டதிறே. வான்படியானவழி-பரமபத ஸௌதாரோஹணத்திற்குப்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கம், இதுவே-இப்பிரபந்தத்தில் காட்டப்பட்ட விவேகாதி நவபர்வரூபமான இதுவே, மற்றொன்றல்ல. யத்வா, இப்ரபந்தத்தில் காட்டப்பட்ட விவேகாதி நவஸோபாந பூஷிதமார்க்கமே உபநிஷத்துக்களாலும் தத்ப்ரதிபாத்யனான க்ருஷ்ணனாலுங்காட்டப்பட்ட மார்க்க மென்கை. (உ)

ஸஹஸ்ரப்ரகாரமாய கக்ஷத்தையும், ‘சூழ்ந்ததனிற்பெரியபரநன் மலர்ச்சோதி’யான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶரீரகாரணமாத்ருஜநிவா ஸநிக்ஷேத்ரஸாம்ராஜ்யஸௌசகளையும், ‘சூழ்ந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பமான உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்’ படிகளையும் அவஹிதனுக்கேட்டு, ‘உய்வதோர்பொருளாலுணர்வெனும்பெரும் பதந்தெரிந்து’ ஸ்வரூபஸாம்ராஜ்யஸம்பந்நப்ரயாஸமாய் ஶேஷ ஶேஷிகளைப்பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உபஜீவிதமாக்குகிற வசத்வயத்திலே தன்னுடையஜ்ஞாதவ்யக்ஷத்ரியக்ஷஹோத்ரக்ஷங் களை வராயங்களாகவும் வராயீநங்களாகவும் பார்த்து, ‘முதற் றனிவித்தாய்த்திருத்தித், திண்ணிலேமூவுலகுந்தன்னுளிருத்திக்கா க்குமியல்பினனாய்த், தனதேபுலகென நிற்குமவனாய், அடைக்கலங் கொண்டஞ்சலென்னப்ராப்தனாய், உலகங்களுக்கெல்லாமோருயிராய் உலகுதன்னோடொன்றிநிற்கவேறுநிற்குமவனாய், உபாயோபேய ஸ்திதனான ஸ்ரீய:பதியை யுளனென்று தேறியிருக்குமுணர்ச்சி யுடையவன் தானுமுளனென்று தைத்திரீயாதிஶ்ருதிகள் சொல்லலுற்றன.

அருவுருவானவையனைத்து மறிவாரேனு மருங்கலைகள் கற்
றுரைக்கவல்லாரேனும், கருமவழியழியாமற்காப்பாரேனுந்தனி
மறையின்றுற்பரியந்தருவாரேனும், இருவினையினெழுச்சந்தா
லேவலோரா திங்கேநாஞ் சிறையிருந்தவினந்தீர்க்கும், திருமக
ளார்பிரியாத தேவன்றிண்ணந்தேறுதார்திண்படியிலேறுதாரே.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸ ஷ்ருயஸம் விவேகவல்லீ.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேஶிகாய நம: ॥

(வ்-ம்.) (அருவுருவானவை இத்யாதி) இதில் ஸகலஶாஸ்த்ர பரிஜ்ஞான முள்ளவர்களேயாகிலும், ஸர்வரக்ஷகனான ஶ்ரிய:பதியினுடைய ஸ்வாமிகாரணவயிகாதிஶயைஶ்வர்யத்தை யறியாதார் மோக்ஷ மார்க்க பஹிர்பூதரென்கிறார். அருவுருவானவை-ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலரூபங்

த்விதீயம் நிர்வேதபர்வ ||

மறுத்தார் திருவுடன்மார்பிற்றரித்தவன்வாசகத்தை
மறுத்தார்மயக்கமுமற்றதனுல்வந்தமாநரகும்
நிறுத்தார்பவத்தினெடுநாளுழன்றமைகண்டதனுல்
வெறுத்தாரணநெறியேசென்றியோடவிரைவர்களே. (௪)

களானவிஷயங்கள், அவையாவன, "ஸஸூத்ரம் ஸவ்ருத்திஸூத்ரம் ஸம்ஸங்க்ரஹாணி ச | ஸம்ஸாராநுபாதி தத்ஸர்வம்" என்றும் "உத்பத்திம் ப்ரளயஞ்சைவ பூதாநாமாகதிம் கதிம் | வேத்தி வித்யாமவித்யாஞ்ச" என்றும் சொல்லப்பட்ட தத்தத்ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யார்த்தங்கள், அனைத்தும் - ஸமஸ்தத்தையும், அறிவாரேலும் - அறிந்தவர்களானாலும், ஸர்வ சாஸ்த்ரதத்வஜ்ஞராகிலுமென்றபடி. அரும்- அர்த்தமறிகைக்கும் அனுஷ்டிக்கைக்கும் அருமையான, கலைகள் - வேதசாஸ்த்ராதி சதுஷ்ஷஷ்டி கலைகள், கற்று - தாங்கள் நன்றாக அப்யஸித்து, உரைக்க - ஆச்ரிதருக்கும் உபதேசிக்கவும் வல்லாரேலும், ஸமர்த்தரானாகிலும், தருமவழி யழியாமல் காப்பாரேலும் - ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுக்த நித்யநைமித்திகதர்மங்களை ஸம்ப்ரதாயவிச்சேதத்தாலழிந்துபோகாதே தாங்களுமனுஷ்டித்து அடைந்தவர்களையு மநுஷ்டிப்பித்து ரக்ஷிக்க சக்தராகிலும், தனிமறையின் - வேதாந்தத்தின் தாற்பரியம் - தாத்பர்யார்த்தங்களைத் தருவாரேலும், தாங்களிதிலொப்பற்றுப் பிறர்க்குபதேசிப்பாருள்ளார் சிலரானபோதிலும். இருவினை-அநாதி புண்யபாபரூபகர்ம்மவிசேஷத்தினுடைய, ஒழுக்கம்-ப்ரவாஹம், அதனால், ஏவல்-ஸ்வரூபாநுரூப பகவத்கைங்கர்யம். அதனை, ஓராது-எண்ணாது, ஆசைப்படாதே யென்றபடி. இங்கே நாம் சிறையிருந்தானைத்தீர்க்கும் - இந்த ஸம்ஸாரத்திலே நாம சிறையிருந்த-பத்தராயிருந்த ஹீநதையைத்தீர்க்குமவனை, நித்யஸம ஸாரிகளை நித்யஸூரிபதத்திலே வைக்கும் அகடிதகடநஸமர்த்தனிறே பகவான். திருமகளார் பிரியாத தேவன்-ஸர்வாவஸ்தையிலும் பெரிய பிராட்டியாரைப் பிரியாத ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய, திண்ணம். நிருபாதிகநித்யஜகதீசித்ருத்வரூபத்ருடத்வத்தை, தேறாதார் - "ந த்வேஷ்டி வைதிக: க்வசித்" என்கிறபடியேயிசையவேண்டுவதையிசையாதார், விச்வஸியாதாரென்றபடி. திண்படியில்-த்ருடமான மோக்ஷமார்க்கமான பரமபதஸோபானத்தில், ஏறாதார்-மோக்ஷமார்க்கபஹிர்பூதரென்கை (௫)

(மறுத்தாரித்யாதி) ஶ்ரிய:பதியினுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கிகள் அநாதி காலமெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலுழன்றமை கண்டவர்கள், இந்த ஸம்ஸா

இப்படி தானும் பிறரும் தனக்கு ஶேஷியும் தஞ்சமும் ஸாத்⁴யமுமன்றென்று தோன்றும்படி உபாஸீநதைஸிகோபலதைஸ விஶேஷது³ர்யாயத்வாரஸ்யத்தாலே ஶ்வஶ்ருஹாஜனம்போலே ப்ரஸந்நயோ꞉ஸவிருஷ்டமானவாராவரதத்வவிவேகம்பெற்றவன், தான்முன்பு அநாதிகாலஸேவனைப்படியே நடக்கையாலே 'நக்ஷத்ரி, க்ஷிவாதி' என்னும்படி அறப்புண்டு, அநந்தாயாஸவிஸ்தாரமான த்ருஷ்ணாகாந்தாரத்திலே அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரியான ஸம்ஸாரவஹ்நியையடைந்து, அநாதிதவிஷயஸ்ப்ருஹ்ருஷ்டிகாஷ்ஷாஷூஷ்யனாய், அடிதெரியாதேயோடி வாஸநாரோணாக்ராந்தனாய், விபரீதவரிஷ்டஸேவனாய், ஒரு விஶ்ரமஸ்தாநமும் பெறாதே, க்ஷுத்ஜ்ஞகாஜராதிகள் வந்தாலும் முன்பு வரஸக்தவஸ்பஸ்பர்தையான ஸ்வதேஜஸ்ஸையிழந்து மூச்சடங்க ஸ்பஸ்வத்தனாய், ஹாமஶோகாத்யுபஸ்ப்ருதிகளுக்கு ப்ரஸஜ்ஜமில்லாதபடி காரணகலேபரங்களையிழந்து 'ஸ்திதவக்ஷஜஸ்ராணஜ꞉' என்னும்படியாய், தனக்கு விஶேஷித்தொருபேரிடவொண்ணாதபடி

ரத்தை வெறுத்து ஔபநிஷதமார்க்கத்திலிழியப்பார்ப்பர்களென்கிறார். மறுத்தார் - மறுவையும் தாரையும், அதாவது ஸ்ரீவத்ஸமென்கிற மறுவையும் வைஜயந்தி யென்கிற மாலையையும், திருவுடன் - திருமாதுடன், பிராட்டியோடேகூட, மார்பில் தரித்தவனை கண்ணனுடைய, வாசகத்தை - "பஜஸ்வ மாம்"என்றும், "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றும்சொன்ன வசநங்களை, மறுத்தார் - அதிக்ரமித்தவர்கள், பக்தி ப்ரபத்தியிலிழியாத பாவிகளென்றபடி. அவர்களுடைய மயக்கம் - அவித்யை, இது கர்மவாஸநாதிகளுக்குமுபலக்ஷணம். மற்றதனால் வந்தமாநரகும் - மற்று - அன்றியும், அதனால் - அந்த அவித்யாதிகளால், வந்த - ப்ராப்தமான, மற்றுமுண்டானமஹாநரகாத்யநுபவங்களையும். நிறுத்து - நிறுத்துமதாய் தன்னுள்ளே நிறுத்தியசப்படுத்திக்கொள்ளுமதான, ஆர் பவத்தில் - அதிவிஸ்த்ருதமான ஸம்ஸாரத்தில், நெடுநாள் - அநேககாலம், உழன்றமை - பரிப்ரமித்தபடியையும், கண்டு - கண்டாற்போலே பராமர்சித்து, அதனால், வெறுத்து - நிர்வேதம்பிறந்து, இருப்பவரென்று அத்யாஹார்யம். நிர்வேதம்பிறந்தவர்களென்றபடி. வெள்கி - கீழ்பரிப்ரமித்ததற்கு லஜ்ஜித்து, மேல், ஆரணநெறியே - ஔபநிஷதமான பக்திப்ரபத்திமார்க்கத்திலே, ஓடிவிரைவர்கள் - சீக்ரமாக இழியவுத்யோகிப்பார்களென்கை.

ஜ்வாலஜிஹ்விலே யிரும்புண்டநீர்போலே யிறுகச்சுவறி, ஒருமூலை யிலே "ஸம்ஸாரவிஷவ்ருக்ஷஸ்ய கோடிஶோ விஷயஸ்தித ஜீவா:" என்னும்படி ஆயிரங்கோடி ப்ரஹ்மாண்டங்களடைப்புண்டு கிடக்கும்படிகளையும், மீண்டு ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஜந்மத்ரய ஸம்பந்தமில்லாமல் விஶேஷநியதக்ஷமம் வந்தால் "ப்ரவர்த்ததி மாந்த்ர" என்னும்படி. ஜநநாதிவழியே போந்து ஸாரப்ரவ்ருத்திகளாலே ஸ்வரூபமான விஷ்ணுபக்தியைப் பெற்றாலும் ஆக்கையின் வழியுழல்வேனென்று, நீ ப்ரதந்த்ரகிங்கரனென்றால் ஓமென்றிசையாதே யமகிங்கரர்க்கிடமாம்படி இந்த்ரியகிங்கரராய்ப்போந்த படிகளையும், தெரிந்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும்பொழுது போக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, சூதினைப்பெருக்கிக்களவினைத்துணிந்து சுரிகுழன்மடந்தையர்திறத்துக்காதலேமிகுத்தும் வென்றியே வேண்டிவீழ்பொருட்கிரங்கிவேற்கணார்கலவியேகருதி புலன்படிந்துண்ணும் போகமேபெருக்கிப் பொழுதினை வாளாப் போக்கின படிகளையும், ப்ரபந்நர்க்கு(ஸ்வாமி)ஸ்ரீஶாதிகளில் 'ஸர்வஜ்ஞ:' என்று இழவுபட்டு ஸ்வாமிஸந்நிதியிலே கதறுனைப்போலே கூப்பிடவேண்டியிருக்க, "தாயொருபக்கந் தந்தையொருபக்கம்" இத்யாதிகளிற்படியே க்ஷுத்ரவிஷயவிஶேஷத்தில் அலற்றும் படிகளையும், நிற்கின்றதெல்லாமுடன்மிசையுயிரெனக்கரந்த நெடுமாலென்று ஓர்ந்து ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளையற்று 'யஸ்ய ஸர்வம்' ஶரீ'என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வஜந்துக்களும் ஸ்வதந்த்ரகையுமிதமாயிருக்க அறப்பொருளை யறிந்தோராதே மறுக்கிவல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுப் பல்லுயிரைக் கொன்றுண்ணும்படிகளையும், ஸர்வபூதக்ஷேத்ரத்தை ஸ்வயமாகவாகிலும் ஸம்பாதித்து ஸாரஸ்வதமந்தத்துக்கு ஸ்வீகாரம் பண்ணுகையே ஸமுசிதக்ருத்யமாயிருக்க, ப்ரஹ்மாண்ட நிவாஸஸ்தாநத்திலுமுண்டாக்கவொண்ணாதபடி ஸக்ஷ்யமான ஸ்வாராஜ்யத்தை க்ஷணாயுஸ்ஸாக்ஷாத்தோறும் நடத்திப்போந்தபடிகளையும், முன்னடப்பைப் புரிந்துபார்த்து 'வாடினேன்வாடி'-'வாணிலாமுறுவல்'-'தாயேதந்தை' இத்யாதிகளில் படியே ஸ்வாத்மாவும்பிறந்து, பழுதே பலபகலும் போயின

வென்று அஞ்சியழ ஶ்ராந்தமாயிருக்க, ஶ்ருத்யாதிவேதாந்தவாக்ய ஞுய், 'காமமோஹனபாஶவாஸ்' என்னும்படி கலங்கிக்கண்டவாறு திரிந்தபடிகளையுங்கண்டு, ''அஹோ மே மஹதீ யாதா ஶோச்யா ஜந்மஸந்ததி:'' 'யானே யென்னை யறியகிலாதே, யானேயென்ற னதே யென்றிருந்தேன், நானே நானாவிதநரகம்புகும் பாவஞ்செய்தேன், அருநரகத்தழுந்தும் பயன் படைத்தேன், நரகாநலதாஸந்தி ஜ்வாநி மே ஸம்ஸாரஸம்பத: ஶ்வாஸா யாத:'' இத்யாதிவசனங்களைப் பண்ணும்படி முன்பு ஸாத்விகஸம்பாஷணாதிகளாலே முகிழ்த்த நிர்வேதம் ந்ருஶம்ஸநிஷேத்ய நிரூபணத்தாலே முற்றி, செய்யாதனசெய்யோம், நயவேன்பிறர் பொருளை நள்ளேன் கிழாரோடென்னும்படி, செய்யேல் தீவினை யென்றருள்செய்யும் கையார் சக்கரக்கண்ணபிரான் அநுமதிபண் ணுதவழிகளில் ஶாஸ்த்ரமேயிலுமடியிட நடுங்கும்படியாம். ஶாஸ்த்ராதிகளாலே நிர்வேதம் பிறக்குமாகில் அதுமேலும் விபரீதவ்ருத்தங்களிலே கைவளரப்பண்ணும். அநாதிமாயாநித்ரையாலே உறங்கினவனுக்கு உணர்த்தியாலே நிர்வேதம் பிறந்தால் இது ஸம்ஸாரவ்ருத்திகளான ஶாஸ்த்ரவ்யாபாரங்களை யடியறுத்து அஶேஷகாதிகளான ஶ்ருதமானங்களோடே அவிநாபூதமாய் அபவர்க்காயநாயிகாரியாக்கும். ஆனபின்பு அக்ருத்யகர்த்ய வஸாயியானஅத்யந்தஸந்தோஷத்திலுமாழங்கால்படாதே, ஸர்வ காரியாவஸாநமான அத்யந்தநிர்வேதத்திலுமிழியாதே ஸாத்வ கயத்ருதியைக் கைப்பிடித்து நிஷிஜவ்யாபாரத்தை விலக்குகை நிர்ஶிவேகஶுக்லநிர்வேதஸ்ய.

வான்பட்ட மன்னிருளின் மயங்குமாறு மறித்தொருகா லெனையூழிசென்றுலன்றோர், ஊன்பட்டவுடலாழிவினையொழிக்

(வான்பட்டவித்யாதி) அநாதிகாலம் தாங்கள் பட்டபாட்டைச் சாஸ் த்ரமுகத்தாலே தெளிந்தவர்கள் மேல் நல்வழியே நடக்க உத்யோகிப் பார்களென்கிறரிப்பாட்டிலும். வான் - ஆகாசம், இதனுல் சிரஸ்தா யித்வத்தைக் குறிக்கிறது. பட்ட - சிரஸ்தாயித்வத்தை யடைந்த, மன் னிருளில் - ப்ராகிருதப்ரளயமான மஹாந்தகாரத்திலென்றபடி. மயங்கு

கிலொருகரையுங்காணாதே யொழுகுமாறும், தேன்பட்டவிடம் போலத் தித்திக்கின்ற சிறுபயனை யுறுபயனென் ¶ றருந்துமாறும், தான்பட்டபடி † யிந்நேர் தானே கண்டு தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமேறக்கவாறே. (௫)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே த்விதீயம் நிர்வேதபர்வ.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

மாறும் - அசித்கல்பனாய் அநேககாலம் மோஹித்திருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், மறித்து - திரும்பி, ஒருகாலலை யூழிசென்றால் - ஊழி - ப்ரளயம், அநேகப்ரளய ஸத்ருச தீர்க்ககாலங்கழிந்த பின், அன்று - ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே; ஊன்பட்ட - ஊன் - மாம்ஸம், இது உபலக்ஷணம். மாம்ஸாஸ்ருங்மயமான, உடலாழி - தேவாதி சதுர்வித தேஹங்களினுடைய புநராவ்ருத்திரூபமான ஜன்மசக்ரமென்றபடி. இந்த ஜன்மசக்ரத்தையாச்ரயித்துவரும், வினை - புண்யபாபரூப கர்மங்களினுடைய, ஒழுக்கு - ப்ரவாஹம், அதில், அகப்பட்டு இதிசேஷ:. ஒருகரையும் காணாதே - மோக்ஷமாகிற முக்யமான பாரத்தைக் காணமாட்டாதே, ஒழுகுமாறும் - ஒழுகிப்போகிற ப்ரகாரத்தையும், அந்த ஸம்ஸாராவஸ்தையில், தேன்பட்டவிடம்போல் - மதுஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமான விஷம்போலே, தித்திக்கின்ற - ஆபாதத: ஸ்வாதுவாகத்தோற்றுகிற, சிறுபயனை - சிற்றின்பமான சப்தாதிவிஷயங்களையே, உறுபயன், ஆத்மாவுக்கு யோக்யமான மஹாபலம், என்று அருந்துமாறும் - என்றறிந்து ஆஸ்வாதித்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், தான்பட்டபடி - இப்படித் தான் அநுபவிக்கும் ப்ரகாரங்களை, இந்நேர் - இந்தப்ரகாரத்திலே, தானே - ஸ்வயமேவ, கண்டு - சாஸ்த்ரோபதேசமுகத்தாலே பராமர்சித்து, தளர்ந்திடுமேல் - தளருமாகில், நிர்வேதப்படுமாகில், அவனுக்கிதி சேஷ:. மேல் - இந் நிர்வேதம் பிறந்ததற்குமேல், தக்கவாறே - ஆத்மாவுக்குத் தகுதியான ஹிதப்ரவ்ருத்திகளே, வளர்ந்திடும் - ப்ரதிதினம் அபிவ்ருத்தமாய்ச் செல்லும் என்கை. (௫)

¶ அழுந்துமாறும் என்றும்,

† இன்றேதானேகண்டு என்றும் பாடமுண்டு.

த்ருதீயம் விரக்தி பர்வம் ||

உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனிலுறுந்துயரும்
அலகிற்படாதவப்போகங் கவர்ந்தெழுமம்புயத்தோன்
கலகத்தொழின்மதுகைடபராற்படுங் கட்டமென்னும்
பலகற்றமெய்யடியார்படியாரிக்கடும்பவத்தே.

இப்படி விவேகபூர்வமான நிர்வேதபூர்வகமான விரக்தியாலே ஸர்வாயமாவரணமற்றாலும், "ஸர்வஸங்கபரித்யாகம்" என்னுமளவாக ஸக்ருதமடியாய் வைதிகாசாரபூர்வக ஸர்வஸம்ஸாரமோசனத்தாலே சாஸ்த்ரோக்த ஸர்வாவரணங்களாகிற பொன்விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொள்ளுமாகில் இவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனும். ஆகையால் கடையறப் பாசங்கள் விடும்படி உத்தரஸர்வதோஷங்களை யதாவஸ்திதமாக வநுஸந்திக்கவேண்டும். எல்லாருக்குந்தத் தம்

(உலகத்தித்யாதி)ஆப்ரஹ்மபதம் ஸர்வலோகத்திலும் துக்கத்தைப் பராமர்சிப்பார் இந்தஸம்ஸாரத்தினின்றும் விரக்தராவரென்கிறது. உலகத்து - இந்தப் பூலோகத்தில், உயர்ந்தவர்-ராஜ்யதநவீர்யாதிகளாலுந் நதரான நள ந்ருக நஹுஷாதிகள், ஒன்றும் பயனில் - அனுபவிக்கும் ஸாம்ராஜ்யபதவியில், உறுந் துயரும்-சம்பவிக்கும் துக்கபரம்பரைகளையும், உன்மத்தக்ருகலாஸபுஜங்கமாத்யவஸ்தைகளை யடைந்தார்களிறே யவர்கள். அலகு - அவதி, அலகில்படாத - நிரவதிகம். அப்போகம் - ஆநந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தமானபோகம். அதை, கவர்ந்து-தொடர்ந்து, எழுமம்புயத்தோன் - அத்யுன்னதனான ப்ரஹ்மாவும், இப்பால்பட்ட ஸர்வரிலும் மேலான போகத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவும்,கலகத்தொழில்-கலகமே க்ருத்யமாகவுடைய மதுகைடபராலே, படுங்கட்டம்-அதாவது வேதத்தைப்பறிகொடுத்துச் சருணை சோர்ந்த கணக்கனைப்போலே ப்ரலபிக்கை முதலான கஷ்டம். எண்ணும் - பராமர்சிக்குமவரான, பலகற்ற - பலவிதமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களையும் தெளிந்து பகவத்பரத்வத்தையும் ததிதராவரத்வத்தையும் நித்யவிபூதியின் வைலக்ஷண்யத்தையும் லீலாவிபூதியின் ஹேயத்வத்தையும் அறிந்து நிர்வேதமுடைய, மெய்யடியார் - அடம்பரான பரமைகாந்திகள், இக்கடும்பவத்தே- இந்த க்ரூரமான ஸம்ஸாரத்தில், படியார் - பற்றுள்ளவராகாரென்கை. (௬)

எண்ணில் என்றும் பாடம்.

பாவங்களை 'ஒருநாயகம், நண்ணாதார் முறுவலிப்ப, கொண்டபெண்டீர்'' இத்யாதிகளிற்படியே தெளியப்பார்க்குமளவில் இவை நிரந்தர து:காந்தகாரத்தின் நடுவே மின்போலே தோற்றுவதும் மறைவதுமாம்படி தோற்றும். போக்தாவுக்கு ஸ்தாநமுமாய் போகோபகரணமுமான ஸ்வபரஶரீரங்களும் நிர்வாணனுக்கு கர்ணவாதிவ்யாதியோக்யமாய் அநந்தது:கஸ்தாநமாய் அத்யந்த ஹேயமுமாய் த்ருஷ்ணுஜீவிதமாயிருக்குமென்னுமிடம் 'ஸ்வேதயாதாத்ம்யம் ஸ்ரேஷ்மம் ஶுக்லஶோணிதஸம்பவம்'' என்றாற்போல் சொல்லுகிற ஶ்ருதிகளிலும் 'அஸ்திஸ்தூணம் ஸ்நாயுபத்தம், மாம்ஸாஸ்ருக்லேபநம் சர்மாவநத்தம், அநித்யஸேவம் ஶோகம், மூத்ரவஸாதீநாம், ரோகாவேஶ்ய கஜதிலம்ஹம், பாபவராத்ரம் ஹ்ருதயாத், ஜூஸங்கதாரதாரம் யாதி, ரேதஸ்கஸ்பாயிநம் ருத்ரா, ப்ராதஷ்ட்ருஶ்வமர்ஷாஹ்யா, ஊனுடைச் சுவர் வைத்து, பொல்லாவாக்கை, புண்ணாக்கை, மின்னின்நிலையில மன்னுயிராக்கைகள், வேதநூற்பிராயம் நூறு' இத்யாதிகளிலும் விளங்கக் காணலாம்.

ஆகையால், யயாதிப்ரமுகராய் ஸார்வபௌமத்வம் பெற்றிருந்த நஹுஷமாந்தாத்ருப்ரப்ருதிகளுள்பட உத்தமராகிய ஸாம்ராஜ்ய காம்யஸௌக்யங்களையுமடைந்து அவர்கள்பட்டபாடுகளையும், அவர்கள் தாரங்களும் அனுமரணம் பண்ணிப்போனபடிகளையுங்கேட்டால் 'இன்பமருஞ் செல்வமு மிவ்வரசும்யான்வேண்டேன்' என்னும்படி ராஜ்யாதிஸர்வஸம்பத்ஸம்ஶ்லேஷம் ஸஹியாது.

தன்னோடொக்க வொழுகுசங்கிலியிலே கோப்புண்டு உழலுகிற தேவர்களுக்கிறைக்குடிமகனாய் நெடுநேர்த்திகளோடும் நெடுங்காயக்லேஶங்களோடும் நெடுநாள் பண்ணின யஜ்ஞாதிவ்யாபாரத்துக்கு பலமாக, ஸ்தூலஶரீரம் விழுந்தால் ஸம்பாவித ஸமஸ்தகாரணமான ஸூக்ஷ்மதேஹஸம்ஸ்தாநத்தோடே கூடி ப்ராணவ்ருத்திவிஶேஷனாய்க்கொண்டு யமதூதர்ஸார்வ க்ஷ உதக்ஷிணாயநபித்ருலோகாகாஶசந்த்ரமஸ்ஸித்தாலே ஸ்வர்க்கப் பாணிலே ஏறி அங்கே தேவஜாதியென்னும்படி ஒரு தேஹத்

ணைதயெடுத்து எருதுபரதேசம்போன கணக்காய் தனக்கு மேலான தேவர்களுக்கு வசவென்னலாம்படி எடுத்துச் சுமந்து திரிந்து ஏறவிட்ட கர்மம் விசையற்ற வளவிலே 'ஸ்ஸுவர்க்கஸ்தா ஹ்யம் தே ஷாம்। த்ருஷ்ட்வா ஸ்வர்க நரகௌ॥' ஸுவர்க்கமெய்தியும்மீள்வர்கள்' இத்யாதிகள்படியே தள்ளுண்டு தகரவிழுந்து அங்கே தேவஶரீ ரத்தையும் இழந்து அதின் ஸம்பந்தஸம்ஸ்காரஸாமாந்யத்தோடே கூட வ்ருஷ்ட்யாதிநத்திநின்றும் ஆகாஶவாயுமேகாதிகளிலே ஸஞ்சரித்து வ்ரீஹ்யாதிகளிலே பிரியப்பேரிடவொண்ணாதபடி கலந்து போந்து சஸ்யங்களுக்கண்டு புருஷஶரீரநரகத்திலே ப்ரவேசித்து ரேதோரூபமாய் யோநியென்கிற ஸ்த்ரீஶரீரஶோ ணிதமத்யத்திலேவிழுந்து கர்ப்பவாஸ ஜந்மஜராவ்யாதிகளையும டைந்து, ஸ்த்ரீவராதிவிஷயத்துக்களுக்குத் தப்பினாகில் புண் ணைமறையவரியுண்டு ஶத்ருமித்ரோதாஸீநராயியாய் வீ விதவஸ்துமாத்ரப் முகம்புதையுண்டு, சதிர்வாக்யங்களான ஶாஸ்த்ரவாக்யங்களையுமநாதரித்து, உபதேஶவெஷிதனைய் ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷத்தின் வனுய்க்கொண்டு ப்ராஜாபத்யவாயுவாலே தலை கிழாகத்திருப்புண்டு ப்ரஸவகிளேஶதுகத்தாலே யொரநியம் த்ருவீவிதனுய்க்கொண்டு ஜ்வாலாமாலைத்தோடே ஜ்வாலாங்கள் போலே சுஶாவிப்ரஸாரத்திலேவிழுந்து, பாலாத்யவாயுவஸத காமத்திலே ரோஹிணியான ஸமஸ்தாமயாலே சுவஸ்த்ரப்ர ஜானுய், ஜந்மாந்தரஶாஸ்த்ராஸகைவ்ருத்திகளையிழந்து இவர் திசைதிசைவதித்தேதபாத்யாதிவாயுக்காசுலாபிவாரகமாரகா வவாரம்வரேயாலே தவனுய் 'வநகோசரம்நகம் ஸ்ரத்யபேயி வராணா: ப்ரவக்ஷ்யதே' என்கிறபடியே ஏதேனுமொருவயஸ்ஸிலே மரணவேதனையோடே தலைக்கட்டி பழையவட்டத்திலே சூறுவ ளிக்காற்றுபோலே சுழலும்படிகளைக்கேட்டால், ஸமஸ்தாதிஷாவ ஸஜநிவ்ருத்தியுண்டாம்.

ராவணஹிரண்யவ்ருத்ராதிகள்கையிலே படும்பாட்டைக் கேட்டால், சந்தனக்கழிவோடொத்த போகவாராதிவஷங்களி லும் ஸஜ்ஜம் தீரும்.

அவர்களைப்பிடித்த ராவணாதிகள் தாங்களும் கார்த்தவீர்யாதிகள் கையிலே கட்டுண்டும் நெருக்குண்டும் முடிவில் புத்ரபௌத்ராதிகளையும் இழந்து கழுகுநிழலிலே ஶத்ருக்கள் கதறக்கிடந்தபடிகளைக்கேட்டால், திண்கழற்காலசுரர்கள் செல்வங்களிலும் சிந்தை செல்லாது.

இவர்களுக்கு வரங்கொடுத்து வாழ்விக்கவல்லனாய் ஸர்வமேதயஜ்ஞத்தாலே தேவதேவனென்று பேர்பெற்றுத் திரிபுரமெரிக்குஞ்சேவகமுடையனான வ்யஷ்டிஸம்ஹாராதிகாரிக்கு வ்யகாஙயகாதிவ்ருத்தாந்தங்களில் பிறந்த விஶேஷங்களைக்கேட்டால், ருத்ரத்வத்திலும் ருசிபிறவாது.

சில வ்யஷ்டிவிஶேஷங்களிலே ருத்ரனுக்கு ஜ்யேஷ்டப்ராதாவாயும் பிதாவாயும் பிறந்து ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஔரஸபுத்ரனுமாய் அத்யந்தஹிதஶிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய ஸ்தானங்களெல்லாவற்றிலும் மேலானஸ்தானத்தையுடையனான ப்ரஹ்மா தான் பெருவிசும்பின்மீது போயிருக்கும் நெடுவெள்ளமெல்லாம் கணைக்காலளவாம்படி வளர்ந்துவந்த மதுகைடபர்களைக்கண்டு மஹாபயாக்ராந்தனாய்த்தனக்குக் கண்களும் தனங்களுமான வேதங்களைப்பறிகொடுத்துச்சுருணைசோர்ந்த கணக்கனைப் போலே நீர்க்கடை நிலக்கடையறியாதே விலாபம்பண்ண, அப்போது கேட்டருளினொரு பரமகாருணிகனானவன் விரோதிநிராகரணம்பண்ணி வேதங்களையும் மீட்டுக்கொடுக்க, மீண்டும் ஜ்ஞாநாயிவதியென்று வீற்றிருந்தபடியையுமநுஸந்தித்து ‘ப்ரஹ்மஸ்தவமேவமுக்தாஃ, க்ஷமாணாம் பரிவாதகஸ்வாதாவிஶீஞா தேஜஸ, ஶக்யா மணயிதம் யோகே நவ்யதீதாஃ விதாமஹாஃ, நினைப்பான்புகிற் கடலெக்கலி நுண்மணலிற் பலர்’ இத்யாதிகளையும் நிரூபித்தால், ‘ப்ரத்யூஃ ப்ரஜாநாமைஶ்வர்யம்’ இத்யாதிகளில்படியே ஹிரண்யகர்ப்பத்வத்தையும் த்ருணீகரித்துக்கூட்டரிய துயரறுசுடரடியே கூடலாமாகில் ஒரு கஷ்டம்பாதி ஸார்வபௌமத்தையே ஆகாங்க்ஷிக்கும்படியாம்.

இப்படி வராவஹ ஸ்வபாவத்தைக் கேட்டவர்களுக்கு 'வேதவேதிர் நிரயாஸ்வாத, த்ஸ்ராதுராயோ தேத்ருய'என்கிற படியே இமையோர்வாழ்தனிமுட்டைக் கோட்டைக்குட்பட்ட குறிச்சிகளெல்லாம் மூவேழுநரகங்களோடொக்க, இவையும் ஈரேழு நரகமென்னலாம்படியாயிருக்கும். 'யம் ப்ராப்ய வாவரம் ஸாமம் உந்ருதே நாயிகஜதகீ'என்னும்படி நிரதிசயமான தெரிவரிய வளவில்லா ஆநந்தாநுபவமும் ஸ்ரீதிவ்யக விசேஷத்தாலே வராநுபவத்தோடே கூடாதே சிற்றின்பமாயிறுக விறப்பென்னும் ஞானிக்குமப்பயனில்லையேயென்னும்படி 'வேதேஷு வ்யவஹரணீ' என்று சொல்லும்படி கழிப்பானுகையாலே ஒழிந்தேனென்று உபேக்ஷாவிஷயமாம். ஹோகத்ர நித்யம்போலே ஹோமநித்யமும் ஹோமநித்யைக்கு வ்யவஸ்தாபகமன்று. மன்னுறிலென்னும் வ்யதிரேகோக்தியாலு மிவ்வயமும் ஸித்தம்.

இப்படி ஸ்ரீயோஜநாதாரவிரக்தி பிறந்தால், உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேனென்னும், உன்னித்து மற்றொர்தெய்வம் தொழா ளவனையல்லாலென்னும்படி வரிசிஷ்டமான மற்றொருதெய்வந் தொழாதே, மற்றுமோர்தெய்வமுளதென்றிருக்கும் மனிஷிதாவிபவ ஜநத்தோடும் நெருங்காதே "யதியம் யதியம் வயம் வயம்" என்று வேறுபட்டு, கொள்ளக்குறைவில்லாதவள்ளல் மணிவண்ணன் பக்கலிலும் கூறைசோறென்றுற்போலே தனக்கு மற்றொரு ஸ்ரீயோஜநாதாரத்தை அபேக்ஷியாதே, ஸோபாஸ்வமான ஸ்தோத்ரத்தில் உத்தரவண்ணாயத்திலே ஊற்றமுடையனும்.

தந்திரங்களளவிலராய்த் தனத்தான்மிக்க தார்வேந்தர்தொழுவையமாண்டார்மாண்டார், சந்திரனுஞ்சூரியனும்வீயுங்காலந்

(தந்திரங்ளித்யாதி) லீலாவிபூதியின் அநித்யதையை யறியுமவர் லீலாவிபூதியை நரகமாக வெண்ணிப் பரமபதத்தை யாகாங்க்ஷிப்பரென்கிறது. தந்திரங்கள் - தந்த்ரசப்தவாச்யமான ரதகஜதுரகபதாதிரூபபரிச்சதங்கள், அளவிலராய் - அபரிமிதங்களாயுடையவராய், தனத்

தாரகையின்வடமற்றுத் தனிவானுகும், இந்திரனுமேறுயர்த்த
வீசன்றானு மீரிரண்டுமுகத்தானு மில்லாவந்நாள், நந்திருமானி
லேகண்டார் நாகமெல்லா நரகென்றுநற்பதமே நாடுவாரே. (௭)

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑍍𑌵 ।
சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌭𑍀𑌤𑌿𑌪𑌰𑍍𑌵 ॥

துறவறமேதுணிவார்துணுக்கற்றவிளந்திணிவோர்
உறவிலாதவினுமுயர்ந்தாருடனொன்றிநின்றோம்

தால் மிக்க - தனதான்யாதிஸம்பத்தாலே யதிசயித்த, தார் - சிரோ
மாலா வக்ஷோமாலா விசிஷ்டரான, வேந்தர் - ராஜாக்கள், ஸூர்ய
சந்த்ரவம்சோத்பவ ராஜாக்கள், தொழ - தங்கள் கிரீடமிவன்பாதத்தில்
கடிதமாம்படி ஸாஷ்டாங்கப்ரணமம்பண்ணிஸேவியாநிற்க, வையமாண்
டார் - இராஜ்ய மாண்டவர்களெல்லாரும், மாண்டார் - அநாமசேஷ
மாக நஷ்டமானுர்கள்; பின்னும், சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம் -
ஸூர்ய சந்த்ரர்களும் நசிக்குங்காலத்து, தாரகையின்வடம் - நக்ஷத்ர
பங்க்திகள், அற்று - நசித்து, தனிவானுகும் - பரமாகாசமேயவசிஷ்ட
மாகும்; தனிவானென்று - ஸூக்ஷ்மப்ராக்ருதியை விவக்ஷித்து அதுவே
சேஷிக்குமென்னவுமாம். இந்திரனும், ஏறுயர்த்தவீசன்தானும் - ஏறு -
வ்ருஷபம், அதை த்வஜமாகவெடுத்த ஈசனும், தானுமென்கையாலே
யவனுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகிறது. ஈரிரண்டு முகத்தானும் -
சதுர்முகனுன ப்ரும்மாவும், இல்லா அந்நாள் - மஹோபநிஷத்தில்
சொன்னபடியே இவர்களொருவருமில்லாத ப்ரும்மப்ரளயத்தில், நந்தி
ருமால் நிலேகண்டார் - அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஸ்ரிய:பதி தன்னுடைய ஸர்
வகாரணத்வந் தோற்றநிற்கும் நிலேயை சாஸ்த்ரத்தாலறிந்தவர்கள், நாக
மெல்லாம் நரகென்று - ஸ்வர்க்கம்முதலான லீலாவிபூதியெல்லாவற்
றையும் நரகதுல்யங்களென்று தெளிந்து, வைராக்யத்தையடைந்து,
நற்பதமே நாடுவாரே - ஸர்வவிலக்ஷணமான பரமபதத்தையே தேடும்
சிலராவர்களென்கை. (௭)

(துறவறமித்யாதி)ஸம்ஸாரிகள் நமக்குறவாகாமையால் முமுக்ஷுக்
களோடு சேர்ந்துநின்றவராய் விவேகநிர்வேத விரக்தி பீதிகளேயுண்டா

மறவழிமாற்றியெம்மையலைத்தீர்த்தவர்மன்னருளால்
கறவையுகந்தபிரான் கழல்சூடுங்கருத்தினமே. (அ)

இப்படி விவேகவிசேஷத்தாலே துராஹாராதிநிவ்ருத்தியும், நிர்வேதவிசேஷத்தாலே நிஷித்தநிவ்ருத்தியும், விரக்திவிசேஷத்தாலே பலகாம்யநிவ்ருத்தியும் பிறந்தாலும், ப்ராசீநகர்மமாய் போகமுமன்றிக்கே ப்ராயச்சித்தமுமன்றிக்கே ஸ்தூலகாயமுமாய் ஸூக்ஷ்மகாயமுமாய்க்கிடக்கிற கர்மஸமூஹத்தைப் பார்த்தால், போகத்தாலேயாதல் ப்ராயச்சித்தத்தாலேயாதல் நிச்சேஷமாகக் கழிக்கவரிதாயிருக்கிறபடியையும், இவற்றின் மூலமான அநந்தபாபராசிகளை பரிக்ரஹித்து அபாயமான ஊர்த்வலோகத்திலே யழுந்தவேண்டும்படிவரும் கர்பஜந்மஜராமரணாதிவிக்ருதிப்ரவாஹத்தையும், உயரவேறித் தார்க்ஷ்யரிஷராய்த் தோற்றினாரை மூலத்தாலே ப்ரம்ஹமென்று தகரவிழவிடுவார் ஸ்வவிஷயவ்ருத்திகளையும் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரணத்துக்கு ஸாமாந்யம் பண்ணிவைப்பார் ஸ்வாதந்த்ர்யமாறுமை அவிநீதராக்கிக்கொண்டாள்வரான தேவதாந்தரங்களினு

க்கின வாசார்யகருபையாலே மோக்ஷப்ரயோஜநராகப் பெற்றோமென்கிறது. அறவறமே துணிவார் - த்யாஜ்யதர்ம்மங்களான வாத்மாபஹாரங்களில் வ்யவஸாயத்தையுடையார், தேஹாத்மாபிமாநிகளென்றபடி. அணுக்கு - மோக்ஷப்ராவண்யம், அற்ற - அதில்லாத, இளந்துணிவு-ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் துணிவு, இதரபுருஷார்த்தருசி, அதனையுடைய ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், உறவிலர் - முமுக்ஷுவுக்கு பந்துக்களல்லர், ஆதலின், நாம் - மோக்ஷப்ரயோஜநரான நாம், உயர்ந்தாருடன் - மோக்ஷப்ரயோஜநத்வேந உத்கதரான முமுக்ஷுக்களோடே ஒன்றி நின்றோம்-ஏககண்டராய்க்கலந்து வர்த்திக்கப்பெற்றோம்; கிஞ்ச, மறவழி மாற்றி-மறம்-கோபம், இது காமாதிகளையும் உபலக்ஷிக்கிறது. காமக்ரோதாதிமார்க்கங்களைக்கழிப்பித்து, அதாவது விவேகநிர்வேதவிரக்திபீதிகளை யுண்டாக்கியென்றபடி எம்மையலைத் தீர்த்தவர் - ஸம்ஸாரப்ராந்தியைக் கழிப்பித்த வாசார்யர்கள், அவருடைய, மன் அருளால் - ஸ்திரமான கிருபையாலே, கறவையுகந்தபிரான்-கோகணத்தையுகந்து ரக்ஷித்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழல்சூடும் கருத்தினமே - திருவடிகளை யாச்ரயிக்கும் அபிப்ராயத்தை யுடையோமானோமென்கை. (அ)

டைய ப்ராப்தியில் தோஷங்களையும், நமன்றமர்பாசம்விட்டாலலைப் பூணுண்ணுமவ்வல்லல்களையும், வெஞ்சொலாளரான நமன்றமர்செய்யும் வேதனைகளையும், பீஷண யமபடர்கள் கேட்டு மோஹித்துவிழும்படியான நரகலோகத்தின் படிகளையும், ச்ருதிஸ்ம்ருதி ஸஹஸ்ராநேக நரகயாதனைகளையும், தாபத்ரயாத்யாயாதிகளிலே பரக்கக் கேட்டு, ஸகலம் ஹீதோபதேசி, தெளிதொறும்நன்று மஞ்சுவன்நரகம்நானடைதலென்னும் ஸ்ருதி தீவ்ர ஸ்ம்ருதியாலே, காற்றினிடைப்பட்ட கலவர்மனம்போலேயும் ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போலவும், இருபாடெரிகொள்ளியினுள்ளெறும்புபோலவும், பாம்போடொருகூரையிலேபயின்றாற்போலவும், வெள்ளத்திடைப்பட்டநரியினம் போலவுமுள்ளந்துளங்கி ப்ரயோஜநாந்தரபரனாதல் தேவதாந்தரபரனாதல் உபாயாந்தரபரனாதல் மோக்ஷப்ரயாஸனாதலன்றிக்கே மோக்ஷைகபரனாய், ஸத்குரு ப்ரஸாதமுமாய் இட்டபடை கற்படையாய் விச்வவிஸ்ரம்ஹிதமான ஸ்ரீவராஹசரமத்திலே ஸ்நாநஷ்டம்ப்ராவ்ய, ஜராதா வர்ணம்வர்ணந, இளமொளி யிளமை கெடுவதன்முன்னம்' இத்யாதிகள்படியே விலக்கற்ற விரைதலுடையனும். (விலக்கத்தவிர்த்தலுடையனும்)

வந்தனபோல் வருவனவுமனந்தமாகி மாளாத துயர் தருவல்வினைநெருப்புக், கிந்தனமாயெண்ணிறந்தகாலமெல்லாமின்னமுமிப்பவக்குழிக்கே * யழியாவண்ணம், வெந்த

(வந்தனவித்யாதி) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் தாம் பட்டபாட்டைக்கண்டு பயமுடையார் ஸர்வேச்வரனாலே விதிக்கப்பட்ட பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற மோக்ஷோபாயத்தி விழிவார்களென்கிறது. வந்தனபோல் கீழுக்குவந்த துக்கங்கள்போலே, வருவனவும் - இனிமேல் வரப்புகுகிற துக்கங்களும், அநந்தமாகி - முடிவில்லாதனவாகி, மாளாத - அநுபவ ப்ராயச்சித்தாதிகளால் கழிக்கவரிதான, துயர்தரு வல்வினை - துயரத்தைக்கொடுக்கும் கொடியகர்மம் என்றபடி, அதாகிற, நெருப்புக்கு - தாவாக்நிக்கு, இந்தனமாய் - எரிகருவியாய், எண்ணிறந்த காலமெல்லாம் - அஸங்க்யாதமான பூர்வகாலமெல்லாம், இந்தனமாயென்று பூர்வேணாந்வய:. இன்னமும் - இனிமேலும், எண்ணிறந்த காலமெல்லாம்,

* இழி என்றும் பாடம்.

தொருகுழவியைநற்குமாரனுக்கும்வெறித்துளவவித்தகனார் விதியேகொண்டார், பந்தனமாமவையனைத்தும் பாறுகைக்கும் பழமறையின்பதமொன்றே பயிலுவாரே. (௯)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே சதுர்த்தம் பீதிபர்வ ।

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

பஞ்சமம் ப்ரஸாதநபர்வ ॥

கருமாலையில்வருங் கட்டங்கழிக்குங் கருத்துடையா
ரொருமால்பெருகிய யோகின்முயன்று மதன்றியுநம்

இப்பவக்குழிக்கே-இஸ்ஸம்ஸாரகர்த்தத்திலே, அழியாவண்ணம்- அஸத்கல்பனாய்ப் போகாதபடியை, எண்ணியிதிசேஷ:. வெந்ததொருகுழவியை - அச்வத்தாமாஸ்த்ரத்தால் கர்பத்திலே கரியாய்வெந்ததொருகுமாரனை, பரிக்ஷித்தையென்றபடி. நற்குமாரனுக்கும் - நல்லகுமாரனுக்கின, ஆக்குமென்றது தாச்சீல்யப்ரத்யயார்த்தம். வெறித்துளவவித்தகனார் - பரிமளயுக்தமாயிருக்கிற துழாய்மாலையுடைய விஸ்மயநீயனான க்ருஷ்ணனுடைய, விதியேகொண்டார் - "பஜஸ்வ, ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற விதிவாக்யங்களைத் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகப்பரிக்ரகித்தவர்கள், பந்தனமாமவையனைத்தும் - மோக்ஷப்ரதிபந்தகங்களாகிற ஸர்வபாபங்களையும், பாறுகைக்கும் - தூளியாம்படி ஸம்ஹரிக்கும், பாறு - தூளி, கைக்கும்- ஸம்ஹரிக்கும், பழமறையின் பதமொன்றே - அநாதியான வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்ட பதமொன்றே, ப்ரபத்திமார்க்கமான முக்யமார்க்கமொன்றையே, பயிலுவார் - அப்யஸிக்கப்பார்ப்பர். ஸ்வாதிகாராநுரூபமாக வொருவுபாயத்தைப் பற்றப்பார்ப்பர்களென்கை. (௯)

(கருமாலையித்யாதி)ஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கழிக்கப்பார்ப்பார் பக்திப்ரபத்திகளில் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாகவொன்றைப்பற்றி யபிமதபலம்ப்ராபிக்கும்வகை பார்த்திருப்பார் களென்கிறது. கருமாலையில்-கர்ப்பபரம்பரையில், வருங்கட்டம்-வருகிறகஷ்டம், சக்ருந்மூத்ரமஹாபங்க சாயித்வாதிகள் கர்ப்பஜந்மஜராமரணாதிதுக்கங்களை யென்றபடி. கழிக்குங்கருத்துடையார்-கழித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் அபிப்ராயத்தையுடைய

திருமாலடியிணை திண்சரணாகு மெனவரித்துந்
தருமாலினியவைதானே யெனத்தக வெண்ணுவரே. (க0)

இப்படி வஸிவ-ஸிண-ூவிவெகநிவெ-ூஉவிராகிஹீ திகள் பிறந்தவனுடைய வ-ணுவாவர-ஸிவெவ்யாயிவிஶெஷங்களுக்கெல்லாம், எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் மற்றுமொருவரும்இப்பிறவியென்னும்நோய்க்குமருந்தறியாதிருக்க, மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன், ‹‹ஹஜஸ ஊரழ›› என்றும், ‹‹ஊரெஊகம் ஶரணம் வ்ரஜ›› என்றும் வியித்த ஹெஷஜங்களிரண்டில், ஸகியொமம்கஊ-ூயொமாஷிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டுமேலும் வண-ூராஶ்ரஊரஷியஊ-ூங்களை யவெக்ஷித்து ஶ்ரூரம்ஹகிஹுஊஜுரா யாவஸரங்களிலும்வ்ருவதியைக்கைதொடுமானமாகக்கொண்டு வ்ருவ்ருத்தமாய், கஊ்ரதயாரெரபோலே கவிஹிஹஸ்ரதிவஹா-ந ர-ஸிவெமாய், ஸ்வயீஉஶ-ூநாஷிஶவெங்களாலே சொல்லும்படியான வெளிச்செறிப்பையுடைத்தாய், ஶ்ரூஸநாஷிவஸிகாரய-கநு மாய்க்கொண்டு வனகாஶ்ரதாந-ஶ-ணெஉஶகாஙங்களிலே கந-ஷிநஊந-வதி-ூக்க வளர்ந்துவருவதாய், கஷிஊவ்ருத்யாஜுமாயிருக்கும். இது ‹நாநாஶவாஷிஹஉாக› என்கிறபடியே கநெக வியமாயிருக்கும். இவற்றில் கநந்வ்ருயொஜநனுக்கு ஹஊவெ

முமுக்ஷுக்கள், ஒருமால் பெருகிய - ஏகரூபத்வேந அவிச்சின்னமான பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமானது ஸந்ததிரூபேண ப்ரவஹிக்கிற, யோகில் முயன்று - பக்தியோகத்திலுத்யோகித்து, ப்ரவேசித்தென்றபடி. அதன்றியும் - அந்தப்பக்தியோகத்தை யொழியவும், அகிஞ்சனருமாய்விளம்பாக்ஷமருமாயிருக்கும் அதிகாரிகள், நந்திருமால் - ப்ரஸித்தனான ஸ்ரிய:பதியினுடைய, நாமென்று ப்ரஸித்தியையுங்காட்டும். அடியிணையே- இரண்டு திருவடிகளே, திண்சரணாகுமென - அமோகோபாயமாகவேணுமென்று, வரித்தும் - ஸாங்காத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணியும், இனி - பரஸமர்ப்பணாநந்தரம், அவை - அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகளை, தானே தருமென - நம்மையும் ஸஹகார்யந்தரமபேக்ஷியாமல் ஸ்வயமேவ ப்ரஸாதித்தருளுமென்று விஶ்வஸித்து, தகவு-அவனுடைய க்ருபையை, எண்ணுவர் - சாதகபக்ஷி மேகத்தைப் பார்த்திருக்குமாப்போலே க்ருபையைப் பார்த்திருப்பார்களென்கை. (க0)

ஷ்டியில்லாமையாலே யதாமதி விகல்பமும். 'நாஸம்ஹதி ஜந்ம
மோக்ஷ மத்யாரோதயாதி மோக:'என்கிறபடியே அவனையல்லால்
மற்றொரு தெய்வந்தொழாதே 'பூணம்தி தேவா:' என்னும்படி
யேயவர்கள் தொழாநிற்குமிவன் அநந்யஸக்தன். பூர்வோத்தர
நாராயணனுடைய ஸர்வஸ்வமும் மணிகாஞ்சநஸம்யோகம்;
அநந்யபூர்வோத்தரனுடைய ஸர்வஸ்வமும் வஜ்ரகாஞ்சநஸம்
யோகம். ஆத்மகுணங்களில்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களெல்
லாமுண்டானாலும் முக்தியில்லையென்றும், ஆத்மகுணவிசிஷ்ட
முடையவன் ஸம்ஸ்காரங்களில் பெற்றதுகொண்டு முக்தனுமென்
றும் மஹர்ஷிகள் சொன்ன குணங்களில் 'வ்யவஸாயாத்மிகா
புத்தி ரேகேஹ குருநந்தந' என்கிற வ்யவஸாயாத்மிகாவ்யாஸதா
ஹேதுகுணவிசேஷம் ச்ரேஷ்டதமம்.

இப்படி ஸர்வாதிகாரமான ஸித்தோபாயத்தில் அதிகாரிக்கைக்
கிடான விசேஷகைங்கர்யஜ்ஞாநாஸக்த்யாதிகளின்றிக்கே 'நின்னரு
ளே புரிந்திருந்தேன், இனியென்திறத்தெல்லை யெனக்கு,
உன்றிருவருளாலன்றிக் காப்பரிதால்' என்றிருக்கு மதிகாரிக்கு
அநந்யோபாயமான சரணவரணம் ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிவரி
கரணமாய், 'அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே'இத்யாதிகள்படியே
ப்ராயச்சித்தஸகலாத்யந்தமாயிருக்கும். அதி
காரியினுடைய ஸாதநத்திற்கு மவ்விஷயத்தில் அதி
வ்யசேஷமில்லை. ஸர்வசக்தியினுடைய ஸங்கல்பத்துக்கவாந்தர
வ்யாபாராபேக்ஷாநியமமில்லை, இரண்டுமிப்படி ஸகலத்தாயிருக்
கும். ஆசார்யனாலே தன்னை ந்யஸ்தனாகவறிந்த சிஷ்யன்தான்
ஸாதநம்பண்ணான். இவனுக்கு ஸமத்தில் சங்காதிகள் வந்
தாலும், ஆசார்யனுடைய ஸாதநம் ஸமாதிஸாதநம்.
அவன் தனக்காகப் பண்ணின ஸாதநம் தனக்கு ஸித்தமல்
லாதபோது தானும் ஸாதநம் பண்ணினால் ஸர்வஸாதந
ஸம் ஸபித்தேவிடும். பின்பிவிது மிகுதியான ஸங்கல்பத்தின்
படியாம். உயர்ந்த திடர்க்கடைத் தேற்றலாம்படி தாழ்ச்சியுடைய
விஷயத்தில்தானே ப்ரவஹிக்கும்படியான க்ருபாகுணத்தாலே

ஸ்வதந்த்ரசேஷி தன்கூறாகவும் தன்பேறாகவும் மேலுள்ள நன்மை களையெல்லாம் விளைக்கும். இந்த ப்ரபத்தி 'த்வமேவோபாய:' இத்யாதி கள்படியே ஸித்தமாயும் ஸ்வதந்த்ரமாயும் நின்று ஸகலபலஸாதந மாகையாலும், அவிசேஷிதவிதிக்குக் கைமுதலற்று சரண்யஸ்வ ரூபாதிவிஜ்ஞாநமுடையாரெல்லாருக்கும் அதிகரிக்கலாமாகை யாலும், தன் ஸ்வரூபம்போலே தேசகாலாதிநியமமில்லாமையாலும் ஸர்வாதிகாரமாக ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாகையாலும், ஸுகரமாகை யாலும், 'உபாய: ஸுகரஸ்த்வயம் துஷ்கரஸ்து ...' என் னும்படியான வ்யவஸாயமஹாபலத்தை யுடைத்தாகையாலும், ப லாநந்த்யத்தையாலும், யஜ்ஞாதிஸாக்ருதங்களைப்போலே நா சவ்ருத்திவிநாசமுமல்லாமையாலும், சரண்யாவநிஷத்துக் களுக்கெல்லாம் சிரோபூஷணமென்னும்படி மேலாய் நிற்கை யாலும், இதின் ப்ரபாவம் 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' இத்யாதிகளாலே பரக்கப்பேசப்பட்டது.

மற்றுள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்கள்போலே அதிகாரிக்ருத்யமான ப்ரபதநத்தில் சிலருடைய அதிகாரிவிசேஷணாதிவ்யவஸ்தை சம் விகல்பாயப்ராயாந்யவரம். ஸ்ருதியில் ந்யாஸவித்யை ஸ்வவஸாநாதிகாரண்யம் அந்யவரம். ஸாவதாநந்யாஸமுசே ஷஸாத்தனுக்கு ஸாவதாவிதியில்லாதவிஷயத்தில் பக்தியும் ப்ர பத்தியும் விகல்பமும் ஸாத்யவிதாநமென்னலாயிருக்க பக்தியோகத்தை விசேஷித்து ஸாத்யவிதாநமென்றவர்களு க்கு அதிகாரிவிசேஷஸாத்யவிரோயத்திலேதாத்பர்யம். தேசகாலாதிகாரயாதிஸௌத்தாலே மாராமவாவிகல்ப ப்ராய சித்தாதிகளெல்லாவற்றிலும் ப்ரவிஸம்.

இப்படி யதாதிகாரம் ஸர்வசக்த ப்ராயச்சித்தமாக விதித்த பக்திப்ரபத்திகளி லொருவழியிலே யிழிந்தவனுக்கு அப்போதே உத்தரபூர்வாகாச்லேஷ விநாசங்களுண்டாம். உத்தராகா ச்லேஷம் ப்ராரப்திகவிஷயம். விவேகாதிவர்த்திகளுடையாருக்கு பாஸவர்வபூர்த்தாவம் அநாவத்தில் புகாது. தேவிவேக ருக்கு மின்னொளிபோலே தோற்றி ப்ராயச்சித்தாஷமாய்மறையும்.

ராமாதிகாரிந்ருமுடையாருக்கு ஶிக்ஷாவிஶேஷங்களாலே பிரித்த லுண்டாம். பூர்வாகவிநாஶம் ப்ராரப்தவ்யதிரிக்தவிஷயம். ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனை செய்தவேள்வியனானவனுக்கு ப்ராரப்தகார்யமான கர்மாம்ஶத்திலு மார்த்தியினளவுக்கீடாக தேஹாந்தராதிஹேதுவான கர்மம் கழியும். 'யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸகலா:, ப்ரஸந்நேஹேவ த்ருஷ்டே' இத்யாதிகளின்படியே இவனளவில் ஸர்வேஶ்வரானவர்களெல்லாரும் ஸுப்ரஸந்நராவார்கள். ஈஶ்வரபரிக்ருஹீதனுக்கு யமவஶ்யதாதிகளில்லையென்னுமிடம் 'பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந், தேவம் ஶார்ங்கதரம் விஷ்ணும், நலியுநரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை, நமன்கூறுசெய்துகொண்டிருந்த, குற்றமெண்ண வல்லனே, நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகண்மீதே, நரகமே சுவர்க்கமாகு நாமங்களுடையநம்பி' இத்யாதிகளாலே யறியலாம். ஆகையாலிப்படி நிஸ்ஸம்ஶயனானவிவன் 'ஆள்கின்றானாழியான் யாரால் குறையுடையும், எத்தனையிடர்க்கடற்கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே, திருமாலைக்கொண்ட நங்களுக்கெங்கேவருந் தீவினையே' இத்யாதிகளின்படியே நிரபேக்ஷனாய் நிர்பரனாய் நிர்பயனும். அங்கு ஸந்தேஹமில்லாதபோது மடலூருமஸந்தேஹமாய் மாகவைகுந்தங் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணியிருக்கும்.

முன்செய்தவினைத்திரளின் முளைத்ததன்றி மற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்தகூற்றில், தன்செய்ய திருவருளா லிசைவுபார்த்

(முன்செய்தவினை யித்யாதி) இப்பாட்டில் ஸர்வபாபவிமோசநத்தைச்சொல்லுகிறது. முன்செய்தவினைத்திரளில்-பூர்வாகஸமூஹத்திலே முளைத்ததன்றி-பலோந்முகமான ப்ராரப்தகர்ம்மமொழிந்த, மற்றுள்ள- ப்ராப்தேதர பூர்வபாப மெல்லாவற்றையும், முதலரிந்து - உபாயப்ராரம்பக்ஷணத்திலுபயாதிகாரிகளுக்கும் பொறுத்து, (இனிமேல் ஸ்வதந்த்ரப்ரபன்னனுக்குச் சொல்லுகிறது) முளைத்த கூற்றில்-ப்ராரப்தாம்சத்திலும் சிறிதம்சங்களை, இசைவுபார்த்து - ப்ரபன்னனுடைய ஆர்த்திதாரதம்யத்தைப்பார்த்து, அதுக்கீடாக, தன்செய்யதிருவருளால்-செய்ய- ருஜுவான, தன்னுடைய ஸ்ரீமத் க்ருபையாலே, தழல்சேர்ந்த தூலமென - அக்னியைச்சேர்ந்த பஞ்சுமலைகள்போலே, தானேதீர்த்து -

துத் தழல்சேர்ந்த தூலமெனத்தானே தீர்த்துப், பின்செய்யும் வினையினினை வொன்றுதொன்றும் பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகான்மாற்றுப், என்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமானெண்ண மெண்ணுதாரெட்டிரண்டுமெண்ணுதாரே ❊❊ (கக)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீப்ரபந்தஸாரே பஞ்சமம் ப்ரஸாதநபர்வ.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

ஷஷ்஠ம் உத்க்ராந்திபர்வ ||

உறையிட்டவாளென வூனுளுறைகின்றயோகிகளை
நறுமட்டொழிவற்ற நற்றுள வேந்தியநாயகனார்
நிறைமட்டிலாத நெடும்பயன்காட்டநினைத்துடலச்
சிறைவெட்டிவிட்டுவழிப்படுத்தும் வகைசெப்புவமே ❊❊

தக்தமாக்கி, பின்செய்யும்வினையில்-உத்தராகத்தில், நினைவொன்றுது-ஜ்ஞானத்தோடொன்றுதே, ஒன்றும்பிழை - அஜ்ஞானத்தால் வரும் பாபங்களை, பொறுத்து - உபாயபரிக்ரஹவேளையிலே அஶ்லேஷவிஷயமாம்படி ஸங்கல்பித்து, வேறுளது - உத்தராகத்தில் ஜ்ஞானக்ருதாம்ஶத்தை, விரகால்மாற்றும் - விரகு - சாதுர்யம். அதாவது - அநுதாப புந:ப்ரபத்யுபக்லேஶாதிலகூபாயத்தாலே, மாற்றுகை-தீர்க்கை, க்ரோடீகரிக்கையென்றபடி. க்ரோடீகரிக்குமவனை, என்செய்யதாமரைக்கட் பெருமான் - மதியனாய் சிவந்த தாமரைப்பூப்போன்ற திருக்கண்களுடைய வெம்பெருமானுடைய, எண்ணம் - இத்தலையிலுஜ்ஜீவனவிஷய சிந்தாப்ரகாரங்களை, எண்ணுதார்-பராமர்சியாதார், எட்டிரண்டுமெண்ணுதாரே - எட்டுமிரண்டுமறியாத பசுப்ராணியோடொப்பவர். யத்வா- திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் த்வயத்தையும் அநுஸந்தியாத கர்ப்பநிர்ப்பாக்யரென்கை. (கக)

இது உத்க்ராந்திபர்வத்தில் பாட்டு. (உறையிட்டவித்யாதி) இது ப்ரபன்னரை ஸர்வேஶ்வரன் பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோவான் சரீரத்தினின்றும் உத்க்ரமிப்பிக்கும்ப்ரகாரத்தைச்சொல்லுகிறது. உறைவிட்ட வாளென - உறையிலிட்டுவைத்தவாள்போல், அதாவது தன்னுள்ளே நிர்மலனாய் புறம்பேயழுக்குடம்பாலாவரிக்கப்பட்டிருக்கை. ஊனுளு

இப்படி முன்பு பண்ணின பாபங்களுக்கெல்லாம் அதிகாராநுகுணமாக ப்ரபத்தி ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணி மேல் பாபங்களில் மூளாதபடி உள்ளமுறை செய்துள்ள விஸ்மூன்றையுமுள்ளிக்கெடுத்துக் குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடு மொன்றிநின்று நாட்டாரோடியல்வொழிந்து, ஸஜாதீயமான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸஹவாஸம் பெருமையாலே, வாய்க்கட்டுண்டு திருப்பாற்கடலிலே முழுகினவனைப்போலே, தன்னவஸ்தையைக்கண்டு இரக்கமனத்தோடெரியனை யரக்குமெழுகு மொத்துக் கரியநாழிகையூழியில் பெரியதாய், கற்குழம்பகலும் கண்டுயிலறியாதே, என்சொல்லியுய்வனிங்கவனை விட்டென்னும்படி ஸம்ஸாரத்திலடி தெரியாதே, மருளொழிந்து மங்கவொட்டென்மாமாயை மாயஞ்செய்யேலென்று வளைத்து, ப்ரபத்திவாக்யோச்சாரணமே ப்ரஸாதநஸம்வேதநமாம்படி அவாவற்று வீடுபெறுமதிகாரிக்கு வைத்த நாள்வரையெல்லைகுறுகி யோகஸாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லும் ஆயுரவஸாநங்களாலும் க்ருதஸந்தோஷத்தையுண்டாக்கி, ஒன்பது வாசல் தானுடைக்குடம்பை பிரியும்போது உத்தராயணம் தக்ஷிணாயநம் சுக்லபக்ஷம் க்ருஷ்ணபக்ஷம் பகலிரவு ப்ரஸ்தாவப்ரஸங்கதேஸவிஸேஷநிமித்தவிஸேஷங்களென்கிற வாசியற சரணமாகத்தன் தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் இருள் தருமா

றைகின்றயோகிகளை - ஊன் - மாம்ஸம். மாம்ஸமயமான சரீரத்துக்குள்ளே வஸித்து பக்திப்ரபத்திகளாகிற அஷ்டாங்கயோகங்களையுடைய பக்தரையும் ப்ரபந்நரையும், (நறுமட்டித்யாதி.) நறு - நாற்றம், மட்டு - மது, இரண்டும், ஒழிவற்ற - அவிச்சிந்நமாய் வர்த்திக்கிற, ஸத்பரிமள மதுஸ்யந்தியான, நற்றுளவு-சாற்றுப்படிகளிலே விலக்ஷணமான திருத்துழாய், அதனை, ஏந்திய - தரிக்கின்ற, நாயகனார் - ஸர்வேஸ்வரன், நிறைமட்டிலாத, நிறை - பூர்த்தி, மட்டு- அவதி, அதில்லாத, நிரவதிகபரிபூர்த்தியையுடைய, நெடும்பயன் -நிரவதிகபலம், பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவகைங்கர்யங்களை, காட்டினைத்து-பரமபதத்தேறக்கொண்டுபோயநுபவிப்பிக்க ஸங்கல்பித்து, உடலச்சிறைவெட்டி விட்டு - ஸ்தூலசரீரமாகிற சிறையை வெட்டிக்கழித்து, இச்சரீரத்தினின்றும் உத்க்ரமிப்பித்தென்றபடி. வழிப்படுத்தும் - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் செலுத்தும்ப்ரகாரத்தை, செப்புவம் - சொல்லுவோமென்கை. (௧உ)

ஞாலத்துள்ப்பிறவி வேண்டாதபடி வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்,
இவனுக்கு அடியிலே அஶ்லேஷவிநாஶவ்யபதேஶ விஷயங்களா
ய்க்கொண்டு மாறநினைப்பிட்டுக்கிடந்த உத்தரபூர்வப்ர
பாபங்களை மாற்றி, "ப்ரியேஷு ஸ்வேஷு ஸுக்ருதமப்ரி
யேஷு ச துஷ்க்ருதம்" இத்யாதிகளின்படியே "நாட்டிலுள்ள
பாவமெல்லாம்சுமடுதேகைவிட்டோடித்தூறுகள்பாய்ந்தனவே'
என்னும்படி அநுகூலர்க்கு ஸுக்ருதமும் ப்ரதிகூலர்க்கு
ப்ராதிகூல்யங்களுக்கும் பயங்கொடுத்து சாமிடத்தென்னைக்
குறிக்கொள்கண்டாய், அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்
தேனென்றும், அவன் க்ருபாவிஶேஷத்தாலே "யம் யோகிந:
ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேஶயந்தி" என்னு
மவஸ்யையில்லையாய் காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபனாய்க்கிடக்கிலும்
"அஹம் ஸ்மராமி" என்கிறபடியே தன்னினைவை இவனுக்கு நினை
வாக்கி, "தைவம் தீயயைவ யயா ஸமிப்ருவ்ரஜ:" என்கிற
படியே அயத்நமாக ஸ்வவிஷயத்தில் வெளிச்செறிப்பாலே அப்ர
ஸ்ருதப்ரபந்ந ஸம்ஸ்காராநாமைம்படி ப்ரஹ்மாதிக்ர
ஷ்யராதிகளுக்குப் போலே யத்கிஞ்சராதிவிஶேஷமாகத்தானே
உத்க்ரமணநிமித்தமாகநின்று, வாகாதீந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மந
ஸிலும்; இவற்றோடே கூடின மநஸ்ஸை ப்ராணவாயுவிலும்,
இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றோடுங்கூடின ப்ராணனை ஜீவாத்மாவிலு
மிப்படி சேர்ந்ததிரளை இஶ்ரீப்ரகடைஶமான ஸூக்ஷ்மபூத
ங்களிலும், இவையெல்லாவற்றையுங்கூட ஹ்ருதயமதனை
தன் பக்கலிலே சேர்த்து இவனை இளைப்பாற்றி, இப்படிப்பொது
வான உத்க்ராந்திக்ரமம் நடந்தால் தேதேகமான இவனை லோ
காந்தரங்களுக்கும் வழிகளான ஹ்ருதயநாடி நூற்றிலும் ப்ரவே
ஶிப்பியாதே, ஸுஷும்நையென்றும் ப்ரஹ்மநாடி என்றும்
மூர்த்தந்யநாடி என்றும் பேர்பெற்ற ஹ்ருதயஶத்யநாடியில்
மோக்ஷமார்க்காரமான த்வாரம்வெளிச்செறிக்கப்பண்ணி, அதிலே
ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்தஸூக்ஷ்மஶரீரத்தோடேகூட ப்ரவேஶி
ப்பித்து, ஹார்த்தாநுக்ரஹஸந்நிதிவர்ஷ்டிராகதர்ஶிதமாய்க்

கொண்டு அவலம்பிக்கிற ஹ்ருத்புண்டரீகமத்யத்திலே ஸூக்ஷ்ம ஸ்தானத்தினின்றும் மேலே கொண்டேறி ஶதாதிகஸஹஸ்ராரமான ப்ரஹ்மத்வாரமென்று பேர்பெற்ற ஸ்தூலஶரீரத்தில் ப்ரஹ்மரந்த்ரமென்கிற தலைவாசலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு நாடிகளோடே சங்கிலித்துவக்குப் போலே பிணைத்துவைத்து ஸூக்ஷ்ம ஸூர்யகிரணங்களை ப்ரவாஹமாக்கி வைகுந்தம்புக வழிப் படுத்தும்.

முன்கருவியீரைந்து மனத்திற்கூட்டி முக்கியமாமருத் திலவை சேர்த்தவெல்லாம், நன்குணருமுயிரிற்சேர்த் தைம்பூதத்தை நண்ணுவித்துத் தான்றன்பால் வைக்கு நாதன், ஒன்பதுடன்வாச லிரண்டுடைத்தா யுள்ளேயொ ருகோடி துயர்விளைக்கு முடம்பாயொன்றும், வன்சிறை யின்றலைவாசற் றிறந்துநம்மை † வானேறுவழிப்படுத்த மனமுற்றானே ❋❋

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு ஸ்ரீபரமபதஸோபானே நிர்யாணபர்வா.

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(முன் கருவியித்யாதி) முன், கருவியீரைந்தும், கருவி-காணங்கள் வாகாதி காணங்கள் பத்தையும், மனத்தில்கூட்டி-மனத்தோடு சேர்த்து அவை - மனஸ்ஸோடுகூடிய இந்திரியங்களை, முக்கியமாம் மருத்தில் - முகவர்த்தியான ப்ராணவாயுவிலே, சேர்த்து, அது எல்லாம் - அவை யெல்லாவற்றையும், நன்குணருமுயிரில் - நன்றாக ஜ்ஞாநவானான வாத் மாவில், சேர்த்து, அவ்வுயிரை இதிசேஷ:, ஐம்பூதத்தை நண்ணுவித்து ஸூக்ஷ்மபூத பஞ்சகத்தையடைவித்து, தான் தன்பால்வைக்கும்நாதன்- இப்படி பூதஸூக்ஷ்மாந்தமாகக் கூட்டினதிவனை யெல்லா மிளைப்பாற்றும் படி ஹார்த்தனான தானே தன் பக்கல் சேர்த்துக்கொள்ளுமவனான ஸ்வாமி ஒன்பதுடன் வாசலிரண்டுடைத்தாய்-ஒன்பதுடனிரண்டு பதி னொன்று, சீர்ஷண்ய ப்ராணத்வாரங்களேழும் மேட்ர பாயுக்களும் தச மியான நாபியும் ப்ரஹ்மரந்த்ரமும் கூடப்பதினொருவாசலையுடைத்தாய், உள்ளே யொருகோடி துயர்விளைக்கும் - தனக்குள்ளேயிருக்கிற நான் ஜீவனுக்கு அநந்த துக்கங்களை விளைக்குமதாய், உடம்பாயொன்றும் வன்

† வானேறவழி என்று பாடாந்தரம்.

ஸவ்ஶஉவிபுராஷிவவ ||

தெருளார்பிரமபுரத்திறை ‡ சேர்ந்திடவந்தவர்தாம்
§அருளால் பிரமபுரச்சிறைதீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
||டருளாலமரர்நடத்தவிம்மாயைகடந்ததற்பின்
சுருளார்பவநரகச்சுழலாற்றின்சுழற்சியிலே❋❋❋ (கச)

இப்படி வஜ்ரவாவங்களாகிற பொன்னுமிரும்புமான விலங்குகளைக்கழித்து ஸூக்ஷ்மஶரீரமாகிற சிறையினின்றும் ஸஹாதிவஸஹமஞன ஹாதின் நயிப்பிக்கப்புறப்பட்டவனை பண்டிறைகொண்ட தேவர்கள் வரவஶராய் சுகிஷிதராய் வூண

சிறையின் - சரீரத்வேந ப்ராப்தமான வல்லிய சிறைக் கூடத்தின், தலை வாசல் திறந்து - ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தைத் திறந்து கொடுத்து, நம்மை, வானேறுவழிப்படுத்த - பரமபதத்திற்குக் கொண்டுபோ மர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலே படுத்த, மனமூற்றுனே - ஸங்கல்பித்தானென்கை. (கரு)

இது அர்ச்சிராதி பருவத்தில் பாட்டு. (தெருளாரித்யாதி) அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தால் பரமபதமேறினவர்க்கு புநராவ்ருத்தியில்லை யென்கிறது. தெருளார் பிரமபுரத்திறை - தெருள்-ஜ்ஞானம், ஜ்ஞானபரிபூர்ணனுய், ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஜீவசரீரத்திற்குக்கடவனுன ஹார்தன், சேர்ந்திட-சேர்ந்து புறப்பட், வந்தவர்தாம்-வைகுண்டப்ரஸ்தானர்த்தமாகப் புறப்பட்டவர்கள், அருளால் - ஹார்தனுடைய க்ருபையாலே, பிரமபுரச்சிறை - ப்ரஹ்மபுரமென்று பேர்பெற்ற ஸ்தூலசரீரமாகிற சிறையை, தீர்ந்தபின் - கழித்தவநந்தரம், வந்தெதிர்கொண்டு, அமரர் - ஆதிவாஹிகதேவகணங்கள், அருளால் - அத்யாதரத்தாலே, நடத்த - தத்தமெல்லையளவும் நடத்த, இம்மாயை - ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை, கடந்தகன்பின், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமபதத்துக்கேறிப் போகப் பெற்றவர்களென்றபடி. மீண்டும், பவநரகச் சுழலாற்றின் சுழற்சியிலே - ஸம்ஸாரநரகமாகிற சுழலாறு, சக்ராகாரேண சுழன்று வரும் நதி, அதனுடைய, சுழற்சி - சுழி, அதில், சுருளார் - சுழலார், மறுபடி நிவர்த்தியார்களென்கை. (கச)

---

‡ சேர்ந்திடர்தீர்ந்தவர் என்றும், § இருளார்பிரமன என்றும்
|| அருளாரமரர் என்றும் பாடபேதங்கள்.

திவ்யராய்க் காணிக்கையிட்டுக் காணமுற்பட, அர்ச்சிஸ்ஸென்றும் அக்நி என்றும் பெயரையுடைய ஆதிவாஹிகன் வந்தெதிர்கொண்டு தன் வைபவமெல்லாவற்றையும் ஸமர்ப்பித்து ஆழ்விசும்பணிமுகிலில் சொன்ன ஸத்காரத்தோடே தனக்கடைத்த வெல்லைநடத்தும்.

அநந்தரம் பகலும் ஶுக்லபக்ஷமும் உத்தராயணமும் ஸம்வத்ஸரமும் அடைவே எதிர்கொண்டு வழிநடத்துவார்கள். காலவாசிஶப்தங்களிங்குக் காலாபிமாநி தேவதைகளைச்சொல்லுகின்றன. ஶாட்யாயநஸம்ஹிதையில் ,,அர்ச்சிரஹஸ்ஸம்ஜ்யோத்ஸ்நீம் ஶுக்லபக்ஷம்'' என்று பகலுக்கும் ஶுக்லபக்ஷத்திற்கும் நடுவே ஜ்யோத்ஸ்நீமென்றொன்றைச் சொன்னது ஶ்ருதிஸித்தமான க்ரமத்திற்கு அநாதரணமாக ஶுக்லபக்ஷாங்கமாகக்கொள்ளலாம். ஶாவஷிஶேஷாங்க்த வ்ருத்திவ்யாக்யாதிகளுக்கும் அநேகஶாஸ்த்ராநுஸரணமாக நிர்வாஹம் கண்டுகொள்வது.

ஸம்வத்ஸரதேவதைக்கநந்தரம் வாயுதேவதை வந்தெதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். இந்த வாயு தன்னை தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகையாலே ஶாஸ்த்ரங்கள் தேவலோகஶப்தத்தாலும் வாயுலோகஶப்தத்தாலும் சொல்லும். வாயுவுக்கநந்தரம் ரதசக்ரரந்த்ரம் போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலேபோய் ஆதித்யனைக்கிட்டும். ,, தேரார்நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்''கென்றும், 'மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினடுவுளன்னதோரில்லியினூடுபோ' யென்றும், 'சண்டமண்டலத்தினூடு சென்' றென்றும், 'இருளகற்றுமெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்' தென்றும், 'ஆதித்யத்வாரேண யாந்தே' என்றும் 'யோகிநாம் ஸூர்யமண்டலம்' மென்றும், 'பேத்தா மண்டலமாதித்யம்' என்றும் சொல்லுகிற ஸூர்யமண்டலபேதாதிகள் ப்ராக்ருதப்ரளயாதிகளில் ஜ்ஞாநியதி முதலானார் போக்காம்போது அர்த்தப்ரஸ்தாவங்களாகையாலே இவை இங்குள்ளார்க்காகக்கடவன. ஸூர்யத்வாரத்தாலே போவார்களென்றது ஶாஸ்த்ரங்களிலே. ரதாங்கத்தினுடைய ரந்த்ரம்போலேயென்று விஶேஷிதமாயிற்று.

அவ்வழியாலே ஆதித்யன் நடத்தப்போய் சந்த்ரனைக்கிட்டும், ப்ருஹதாரண்யகத்திற்சொன்ன சந்த்ரப்ராப்தி ஸ்வர்க்கத்தில் ஶரீர விஶேஷப்ராப்திக்காகச் சொல்லிற்று. தக்ஷிணாயநம்ருதனை தேவோக்ஷாவுக்கு ந்யாஸவிம்ஶதியிற்சொன்ன சந்த்ரஸாயுஜ்யம் உத்தராயணம்ருதனுடைய ஸூர்யஸாயுஜ்யம்போலே விஶ்ரம விஶேஷாயத்தம். இங்கு ஆதிவாஹிகரிலொருவனான சந்த்ரனுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

சந்த்ரனு வழிநடத்த ஔர்த்வஹிரண்யம்போலே யிருப்பதொருவழியாலே மேலே போமளவில் வித்யுதபிமாநி தேவதை வந்தெதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். வைத்யுதன் தன்னையே அமாநவனென்றும், அவன் தானே ப்ரஹ்மத்தைப்ராபிக்குமென்றும் ஶ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, வித்யுத்தோடுண்டான துவக்கைக்கும் அதனுடைய ஸம்பந்தத்தையுமிடமாகக்கொண்டு வந்த வருணனும் அவன்பின்னே அடையுண்டவிந்திரனும், ப்ரஜாபதியும் அமாநவன் நடத்துகிற வழியில் தந்தமெல்லையளவே ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள். அமாநவனுடைய மஹிதத்வமும் வ்யவஹாநஸஹமென்கிற பாஷ்யம் வருணாதிகள் அநுக்ராஹகரென்கையாலே அநுக்ராஹகாநயதாத்பர்யத்திலே தத்பரம். ஒரு ஶ்ருதியிலே அமாநவனென்றும் வேறொரு ஶ்ருதியில் மாநவனென்றும் சொல்லப்பட்டவர்களில் முற்பட அமாநவனும் பிற்பட மாநவனும் வழிநடத்துவர்களென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். ஶ்ருதிநியாமகம் ஏகவசநமாகையாலே விகல்பமாதல் ஸமுச்சயமாதலென்றுஞ் சிலர் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். விகல்பதோஷாதிகளைப் பார்த்து ஒருவருக்கிரண்டுபேரென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கே பாஷ்யாதிகளையும், 'அசிந்த்யவைசித்ர்யஶக்தேஶ் ஸங்கல்பாத்யோஷ்டா, அமாநவஸ்பர்ஶவஶாத்' இத்யாதிகளான அபியுக்தவசநங்களையு மநுஸந்திப்பது. மாநவனை பாரிஷதனாவந்து வைத்யுதன் பக்கலினின்றும் ப்ரஹ்மலோகம் ஏறக்கொண்டு போமென்று ஶ்ருதிசொன்னது வைத்யுததேவதைத்வஸ்

ஶ்ருதே:" என்கிற ஸூத்ராநுஸாரமாக ஸ்யாநத்வயக்ஷண நாதிகளாலே நிர்வஹிக்கலாம். இதனால் அக்கரையில் அமாநவனைச் சொன்ன ஸம்ஹிதைக்கும் விரோதமில்லை. இவ்வர்ச்சிராதிதேவதைகளெல்லாம் அதிகாரவிசேஷங்களாலே பதம்பெற்ற ப்ரஸித்தாக்ந்யாதி தேவதைகளென்றும், அமாநவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக விசேஷித்துக் கீழுள்ளாரை அதிவாஹ்யரென்றும், இவர்களெல்லாரும் அமாநவனைப்போலே ஸம்வஸித்தராய் அக்ந்யாதி விபூதிகளுக் கபிமாநிதேவதைகளான சில நித்யஸூரிகளென்றும் பக்ஷங்கள் நடக்கும். இவ்வர்ச்சிராதிகதி அண்டந்தோறு முண்டாயிருக்கும். பாபாக்ஷவுக்கு ப்ரஹ்மகாயநிஷேதவசநாதிகள் சொல்லுமிடங்கள் ஸாமாந்ய விசேஷ ந்யாயத்தாலே விசேஷ விஷயம். விஸ்வஸ்ருஷ்டிலோகாதி ப்ராப்திகளைச் சொல்லுமிடங்களுக்கும், பாஞ்சராத்ரிகஶிஶுபாலாதிப்ரயோஜநாதிகளைச் சொன்னதுக்கு மிதுவே நிர்வாஹம்.

நிவ்ருத்திபர்வான் பஞ்சபூதங்களையுமதிக்ரமிக்குமென்று மனு சொன்னது, ஶீர்ஷகபாலம் முதலாகத் தொடங்கி அண்டாவரணங்களையும், அண்டகடாஹத்தையும், தஶகுணோத்தரங்களான ஆவரணங்களையும், இவையெல்லாமுள்ளாம் படியான பரந்த தத்த்வத்தையும் ஶோதிக்குமென்று ஶ்ருதிகள் சொன்ன தத்த்வாந்தரங்களுக்கு உபலக்ஷணம். இவ்வர்ச்சிராதிகதியாகப் போனவர்கள் அபுநராவ்ருத்திகளென்கிறது, ஸர்வலோகாநுஸரண ஶ்ருதிபலத்தாலே ஸம்ஸாரிகளென்றதாமத்தனை. வைதிகன் பாத்ராதிகளிவ்வர்ச்சிராதிகதியாலே தேஶவிசேஷப்ராப்தி பெற்றவர்களல்லாமையாலே அவர்களை மீட்டது விரோதமன்று. இவ்வழியாலே த்ரிகுணாவரணாந்தரத்தைக் கடந்தவன் ஸர்வஶக்தியாலே ஸர்வகாலத்திலும் ஏகாகாரமாக ப்ரவஹிக்கிற விரஜையென்கிற அம்ருத நதியைக்கிட்டும். "வைகுண்டஸ்ய விரஜாம்ஸ்ருத்வா நாம ஸ்நாந நதீம்" என்கையாலும், "ஏஷா வை விரஜாம் விஜ்ஞாதாநம்

ஸம்ருத்தா:" என்று அதியாந்தர் ஸங்க்ரஹிக்கையாலும், விரஜையைச் சிலர் த்ரிகுணஸாம்யத்வஸகலங்களுக் கெல்லையென்னப் பார்ப்பார்கள். வைகுண்டத்வம் பொதுவாகையாலே ப்ரஹ்மலோகத்திலாரும் ஸ்வர்க்காதிகளுக்கநந்தரம் விரஜையைக் கிட்டுமென்னும் ச்ருதிசொல்லுகையாலும், லிங்கஸரீரத்துக்கெல்லையென்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். விரஜையை மநஸாலேகடக்குமென்றது தன ஸங்கல்பத்தாலே கடக்குமென்றபடி. மற்றும் மநஸாலே ஸர்வகாமங்களையுங்கண்டு அநுபவிக்குமென்பதற்கு இதுவே நிதர்சநம் ❋❋

விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின்மாதர் மேனியல்லால் வில்லில்லை மீனவர்க்கு, மொழியல்லாலமுதில்லை, யென்று முன்னாள் முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகந்தீர்ந்தோம், கழியல்லாற்கடலில்லை யென்பார் போலக் காரியமேகாரணமென்றுரைப்பார்காட்டும், வழியல்லாவழியெல்லாங் கடந்தோமற்ற வானேறும் வழிகண்டோ மகிழ்ந்திட்டோமே❋❋ (௧௫)

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ஸப்தமம் அர்சிராதிபர்வ ।

சீர்தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்,

(விழியல்லாலித்யாதி) ஸம்ஸாரத்தைக்க கடந்து அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைப் பெற்ற நமக்கினி ஸந்தோஷமென்கிறது. முன்னாள் -பூர்வகாலமெல்லாம், நாம், முத்திவழிமுனிந்து - மோக்ஷமார்க்கத்தையநாதரித்து, மீனவர்க்கு - மகரத்வஜனான மன்மதனுக்கு, விண்ணின் மாதர் - தேவலோகவநிதைகள், இது ஸ்திரீஜநோபலக்ஷணம். அவர்களுடைய விழியல்லால் - கடாக்ஷமொழிய - வேலில்லை - உத்தமமான ஆயுதம் லோகத்திலில்லை; அந்த ஸ்திரீகளுடைய, மேனியல்லால் - தனுயஷ்டியொழிய, வில் இல்லை. ஜைத்ரமான தநுஸ்ஸில்லை; அவர்களுடைய, மொழியல்லால் அமுதில்லை - உக்தியொழிய அம்ருதசப்தவாச்யபதார்த்தமில்லை; 'மோக்ஷாதிகளுமிதற்குப் பின்னென்று கருத்து. என்று

[illegible] ॥

வன்பற்றுடன் மயல்பூண்டு மற்றோர் கதியாலினநாள்
என்பெற்றது பெருந்தானமு மெத்தனைபோதுளதாம்
துன்பற்றதன் றுணிவாற்றுயர் தீர்க்குந்துழாய் முடியான்
இன்புற்றநல்வழியாலேற்று நற்பதமெண்ணுவமே ❋❋ (கக)

இப்படி [illegible] ஸம்மதத்தாலே அடிக்கடியும் [illegible]யான ஸம்ஸாரவ[illegible]யிலே

கொண்டு அடைந்த மோகம் - அநாதியாக ப்ராப்தமான வ்யாமோஹம், தீர்ந்தோம் - இப்போது தீரப்பெற்றோம். கிஞ்ச - கழியல்லால் கடலில்லையென்பார்போல - ஸமுத்ரைகதேசமான நதிமுகத்தைக்கண்டு கழியொழிய வேறுஸமுத்ரமில்லை யென்பார்போலே, காரியமேகாரணமென்று உரைப்பார் - ஈச்வரசார்யமான ஜகத்தை யொழிய வேறு இதற்குக் காரணமில்லை, ஜகத்தே காரணமான ப்ரஹ்மம் ஏதத்வ்யதிரேகேண ப்ரஹ்மபதார்த்தமில்லையென்று ப்ரமாண விருத்தமாக ஜல்பிக்குமீச்வராபலாபிகள், காட்டும் - பௌத்த சார்வாகாதிகள் ஸ்வசாஸ்த்ரத்தில் காட்டும், வழியல்லா வழியெல்லாம்-பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மார்க்கங்களையெல்லாம், கடந்தோம் - கடந்து புறப்படப் பெற்றோம்; கிஞ்ச, மற்ற - தத்விலக்ஷணமான, வானேறும்வழி - அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை, கண்டோம் - காணப்பெற்றோம்; அதுவுமன்றியே, மகிழ்ந்திட்டோம். ஆதிவாஹிகரால் ஸத்கரிக்கப் பெற்றுப் பண்டு ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட துக்கங்களெல்லாம் மாறி உகக்கவும் பெற்றோமென்கை. (கரு)

இது பரமபதாரோஹண பர்வத்தில் பாட்டு. (வன்பற்றித்யாதி) பண்டு ஸம்ஸாரத்தில் துக்கமே யொழிய வேறொரு பலமும் பெற்றதில்லை, இப்போது பகவத் க்ருபையாலே பரமபலமான பரமபதத்தைப் பெற்றவரானோ மென்கிறது. வன்பற்றுடன் - வலியபற்றுடன், தத்தத்வாஸனையோடேகூட, மயல்-வ்யாமோஹப்ராந்தியை, பூண்டு-கழலாதபடி பூண்டுகொண்டு,மற்றோர் கதியால்-இதரோபாயங்களால்,உபாயாந்தரங்களாலே யென்றபடி, இன நாள்-இத்தனை நாள், என்பெற்றது-எத்தாகம் ஸாதிக்கப்பட்டது; ஒன்றுமில்லை யென்று கருத்து. பெருந்தானமும் உபாயாந்தரங்களால் ஸாதிக்கப்படுமதான ப்ரஹ்மபதாதிஸ்தானமும், எத்தனைபோதுளதாம் - எத்தனை காலம் ஸ்தாயியாயிருக்கும். ([illegible]) என்கிறபடியே நிலையற்றவைகளென்றபடி. அதெல்லாமிருக்கொழிக, இப்போது துன்பற்றதன் துணிவால்

யோடின விடமெல்லாம் திரஸ்க்ருதையான அவிப்ராந்தவஹ்நி யில் அமாநவரோடு பரிவிச்சென்று, விரஜையை பாரஸ்பர்ஶிநமான விரஜாஸ்நாநத்தை அவகாஹித்து அழுக்கற்று, பவித்ரவா ணியான அமாநவனுடைய கரஸ்பர்ஶத்தாலே வாஸநாவிஶேஷ ங்கழிந்தவன் திவ்யதேஹப்ராப்தியாலே ஸர்வேஶ்வரனோடு ஸாம்ய முண்டாய், அப்ராக்ருதாப்ரக்ருதயவிலக்ஷண விக்ரஹயோகத்தாலே ஸ ர்வஜ்ஞனாய், கீழ்ச்சொன்ன யோக்யதைகளில்லாதார்க்கு அநத்ரு ஷ்டிஷ்யாமலக்ஷி இத்யாதிகளின்படியேகிட்டவரிதாய், பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீநிரதரான பரமைகாந்திகளுக்கு ப்ராப்யமாய், அயர்வறு மமரர்களுக்கு அநவரதபோக்யமாய், அகாலகால்யமாய், அத்ய ந்தாநந்தமயமாய், அப்ரதிமவைபவ ப்ரகாஶமாய், பரமயோ கிவாங்மநஸாபரிச்சேத்யமான நித்யநிரவத்யநிரதிஶயமோ க்ஷாதி ப்ரகர்ஷத்தையுடையதாய், ஶாஶ்வதமாய், கொ ழுஞ்சோதி வயமென்றும் சேணுயர்வானமென்றும் தெளிவிசும் பென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட கலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்குள்ளேசென் றும் பரமென்றும் அரண்யமென்றும் பேருடையவவித்தைய ஸரஸ்ஸுக்களையும் திவ்யாஶ்வத்தம் மணிமண்டபாதிகளாதி விஶேஷங்களெல்லாவற்றையும், உபநிஷத்துக்களிலும் ஸம்ஹி தாஶாஸ்த்ரஸம்ஹிதைகளிலும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யாதிகளிலும், பண்டு பார்க்க ஆசைப்பட்டபடியே ப்ரத்யக்ஷமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அந்தமில்பேரின்பத் திலாநந்தவெள்ளம் சூழ்ந்தாற்போலேயிருக்கிற வைராக்ய மென்கிற அப்ராக்ருதஸரஸ்ஸைக் கிட்டும். அநந்தரம் ஸர்வேஶ்வரியினுடைய ஸ்வாவதாரம் போலே ஸாம்யமாய் ஸந்நிதிஸேவ்யமான ஸோபாநம் மென்கிற அவ்யயத்தை யணுகும்,

---

துன்பு - துக்கம், துக்கஸம்பந்தமற்ற, நன்துணிவால் - தன்னையே உபா யோபேயமாகப் பற்றுமதாகிற, துணிவு - விச்வாஸம், பக்திப்ரபத்திரூப விசேஷஜ்ஞாநத்தாலே என்றபடி. துயர்தீர்க்கும் துழாய் முடியான் - ஸர் வதுக்கவிமோசநம் பண்ணுவிக்குமவனாய் திருத்துழாயைத் திருமுடியி லே யுடையவனான க்ருஷ்ணன், இன்புற்ற நல்வழியால் - அதிபோக்ய மான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே, எற்றும் நல்பதம் - எற்றப்படுமதாய் விலக்ஷணமான பரமபதத்தை, என்னும் - என்னைக் கடவோமென்கை

இவனை ஸர்வாஜிதையான திவ்யநகரியினின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் எதிர்கொள்ள வரவிட்ட இந்த்ராதிதிவ்யபார்ஷதர்கள் நூறுநூறாக வொருநிரையாய் திவ்யங்களான மாலாஞ்ஜந சூர்ணவாஸ: ப்ரப்ருதிகளை யேந்திக்கொண்டு தாளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்கும் இசைக்கவந்து, 'ஆண்மின்கள் வானகமாழியான் றமரெ'ன்று, ஸ்ரீஜநபதஸம்பந்நி ஸாவதாநரை ராஜமஹிஷீபரிஜநங்களெதிர்கொண்டு உபசரிக்குமாப்போலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸேவிப்பார்க்கு ஹிதமாக ப்ரதிக்ஷுங்களாக்க' ஜந்த்ராதிகளின்படியே ஸத்காரபூர்வகமான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தாலே அலங்கரிப்பார்கள்.

அநந்தரம் திவ்யவ்ருக்ஷவாபீஸ்ரோதஸ்ஸம்ஸ்தாநவராஜிதாயதநங்களையணுகினவளவே ஸர்வகந்தனாய் ஸர்வரஸனாய்ச்சிறந்தவான் சுடரான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திவ்யகந்தரஸதேஜஸ்ஸுக்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க வாரிஜாதவரிசையும் ஸத்ருசமூர்த்தியான ரூபத்தையுடையனாகியொன்றினைப்போலே உஜ்ஜ்வலிதவிக்ரஹனுமாய்க்கொண்டு ஸுகோதப்ரமோதஸம்மோத லோகங்களைக்காட்டில் அதிசயிதவைபவமாய் 'யாயோத்யாபராஜிதேதி விச்ருதா' என்கிறபடியுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநகரத்தையணுகி 'குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் றனக்கென்று, முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள,கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகி' ஐராவதியென்றும் பேருடைய வாசலில் வானவரைச் சென்றுகிட்ட, அவர்களும் இடையநின்று வைகுந்தன்றமரெமரிடம்புகுகென்ன, ஸூரிகளுக்கு நித்யாவாஸமான ஸ்ரீவைகுண்டநகர திவ்யகோபுரத்வாரத்தைக் கடந்துபுக்கு, இரண்டு சிறகும் (அருகும்) மணிமண்டபங்களை நிரைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாளிகைப் பெருந்திருவீதியினடுவே செல்லும். அப்போது 'விதிவகை புகுந்தனரென்று நல்வேதியர், பதியினிற் பாங்கினிற் பாதங்கள் கழுவி நிதியுநற் சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கும், மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தி' எதிர்கொள்ள, ஹிரண்மயமான திவ்யவிமாநத்தைக்கிட்டின வளவிலே ப்ரஹ்மகந்தரஸங்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க திகரில் புக

மானுக்கு நிகரென்னலாம்படியாய் ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபை யென்கிற வாக்யத்திலும் "ஸபாப்ராப்தஸாயுஜ்யாம்" என்கிறஶ்ருதத்திலும் ஸ்ம்ருதியிலும் சொல்லுகிற ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச் சேர்ந்து, அங்கே ஸநகாதிகளான திவ்யவாஸிகளும், ஸுரர்களும், ஸநகாதிகளான திவ்யபரிவாரங்களும் ஸஹஸ்ரஸஹஸ்ராநாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ண, ஸ்ரீகேஶவநாமந்த ரான ஆழ்வார்ப்ரஸாதக ரருளப்பாட்ட, அடிக்கடியுந் தொழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்தின் முகப்பிலே சென்றேறி, அங்கே சிறகுடைய மகாமேருவைப்போலே சிறந்த திருமேனியுடையனாய் ஆநந்தனாய் திருமகள்சேர் மார்பனுக்குத் திருக்கண்ணாடி போலே ஸந்நிதிவனாய் நிற்கிற காலார்ந்தகதிக்கருடனைக்கண்டு கழல்பணிந்து, 'பிணங்கியமரர்பிதற்றுங்குணங்'களென்கிறபடியே ஒரொருஸ்வாமிகுணத்தைப்பற்றி வாதிப்ரதிவாதிகளைப்போலே வாசிவகுப்பதும் ஸதிஸங்கத்தாலே ஸஹ்ருதயஸம்ஶயமுடையாரைப்போலே ஸம்ஶயம்பண்ணுவதுமாய்க்கொண்டு ரஸிக்கிற நித்யஸூரிகள் நிரையாக இருக்கின்ற அழகோலக்கத்தின் நடுவே சென்று, 'அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடுவதென்றுகொலோ' வென்று ஆசைநிறைந்து திவ்யபரிஜநபரிச்சதாயமான ஆழ்வார்கள் ஸ்வாஸாதாரணலக்ஷணவிஶிஷ்டவிக்ரஹங்களோடே யதாஸ்தாநம் ஸேவித்து நிற்கிற நிலைகளைக்கண்டு, ஸபரியங்கௌஸ்துபநாராயணாயிரஸேநனைக்கொண்டு கிட்டச்சென்று, பர்யங்கபரிஸரத்திலே முன்புதங்களைக்கொண்டு எம்பெருமான் நடத்தின க்ருபாதிஶயித்ததென்று பரமகுருக்கரோரயரான பரமாசார்யர்களைக்கண்டு, 'அறியாதன வறிவித்தென்னைத் திமனங்கெடுத்த நுங்கால்களென்றலைமேலக்கெழுமீ' ரென்று க்ருதஜ்ஞதைதோற்றப்பணிந்து, உபய விபூதியும் தனிக்கோல்செல்ல வானிளவரசுமன்னி வீற்றிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனான திவ்யஸிம்ஹாஸநாரூடதிவ்யபர்யங்கத்தையணுகி, விபூதிதீர்த்த யாநவாஸிகளான ஆசார்யர்களும் பர்யங்கவித்யையில் சொன்ன ஸம்பந்தவிஶேஷங்களென்றுப்போலவும், ஸஹவ

ஶாஸ்த்ரங்களில் யத்ராயத்ராதிகளென்றாற் போலவும், பரக்கவும் சுருங்கவும் பலவகையாகச் சொல்லுகிற வாக்யம் முதலான அவயவங்களுமெல்லாம் அவ்வவ் ஸஹிதாநிஷேவதாவிசேஷங்களாயிருக்கும்படியைத் தெளியக்காணும்.

இப்படி ஸவ்ருக்ஷங்களையும் ஹேமப்ராகாரமாக வளைத்துமாக்கினாற்போலே உத்துங்கமான திவ்ய ஸிம்ஹாஸநத்தின் மேலே ஆயிரங்கோடி பாலஸூர்யர்கள் உதித்தாற்போலே யிருப்பதொரு திவ்யமண்டபத்தில் எட்டுத்திக்கிலும் எட்டு ஸ்தம்பங்களிலே அடைவே விமலாதிகளென்மரும், கர்ணிகையின் மத்யஸ்தாநத்திலே அநந்தனையும் வஜ்ரகலைகள் வடிவுகொண்டு வஜ்ரகெளையவகுத்தெடுத்தாற்போலே பாரிஜாதஸ்தபகளாய்க்கொண்டுஸேவித்திருக்கும்படியைக்கண்டு 'வாஸ்துவ்யூஹஸம்ஸ்தாநஸேவைசார விபூதிவக்ஷ்யதி' என்னும் ஸம்ப்ரதாயஸித்திகைபுகுமென்றுங்காணும். அம் மண்டபத்தின் நடுவிலே கநககிரிசிகரஸஹஸ்ரங்களைச் சேர்த்தால் பரிமாணைகதேசத்துக்கும் போராதென்னும்படி. அநந்தஜீவப்ரமேயான திவ்யகர்ணிகையின்மேலே ப்ரஹ்மாண்டங்கள் தோறுமுள்ள திருப்பாற்கடல்களை யெல்லாமடுக்கி விரித்தாற்போலே நிர்மலவிஶாலமோஹநமான திவ்யபோகபர்யங்க விசேஷத்தினுடைய நிர்வாகமென்று சங்கிக்கலாம்படி நித்யசேஷனாய், ஸர்வாயாஸஸஹதனையும் நித்யமாகதரிக்கும்படி ஸ்ருஷ்டிவிஜ்ஞாநபலனாய், 'சென்றால் குடையாமிருந்தால் சிங்காசனமாம், நிவாஸஶய்யாஸந' என்கிறபடியே அவஸரோசிதாவஸ்தங்களைக்கொண்டு அசேஷசேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகையாலே சேஷனென்றும், த்ரியவஸ்தூஷாதிகளையுந்தன் மடியிலேகதேசத்திலே வைக்கும்படியான வைபவத்தை யுடையனாகையாலே அநந்தனென்றும் திருநாமத்தையுடையவனாய், ஸர்வகந்தவஸ்துவுக்கும் வாஸனையுண்டாம்படியான திவ்யபரிமளத்தையுடையனாய், வேரிமாறாதபூமேலிருப்பாளுடனே பக்தைஹாஸஸாகமாரனானவன் மூவுலகந்தொழ வீற்றிருக்கும்படி ஸாகாரோத்தமனாய் அநிருத்தப்ரதாஹஞ் சுழியாறுபட்டாற்போலே அவதாதஸ்

த்ஸமான ஹேமவேஷ்டநத்தையுடையனாய், ஶ்வேதத்வீபம் ஸஞ்சரிப்போலவும் ஸம்பூர்ணசந்த்ரஸஹஸ்ரங்களை நிரைத்தாற்போலவும் பரந்துயர்ந்த பணாஸஹஸ்ரத்தின் மணிகிரண ஸமூஹஸஞ்சாதவத்தாலே ஸஹஸ்ரீகமென்னும் பேரையுடைத்தான பரமபதமெல்லா முல்லஸிதமாம்படி பண்ணக்கடவனான திருவனந்தாழ்வானைக் கண்டு அவனோடொக்க ஒருமிடறாய் ஸகல ஸாவமான ஹேமஸாம்ராஜ்யத்தை யாசைப்பட்டு, அவனுடைய ஸஹஸ்ரவக்த்ரங்களான இரண்டாயிரந் திருக்கண்களுக்குந் தான் ஸாக்ஷாத்லக்ஷ்யமாய் அவன் மேலே யமர்ந்திருக்கிற மேலாத்தேவர்கள் மேவித்தொழும் மாலாரைக்கண்டு தானும் ஸநந்தஸ்ருஷ்டியாய் ஸத்ருஶஸாமீப்யம்பெறும் ❊❊

பண்டையிருவினையாற்றிற்படிந்துபாரங் காணாதேயொ
ழுகிய நாம்பாக்கியத்தால், வண்டமருமலர்மாதுமின்னாய்
மன்னவைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்கவான்சேர்,கொண்
டவருண்மழை பொழியவந்த தொப்பாங் குளிர்ந்து தெ
ளிந்தமுதாய விரசையாற்றைக்,கண்டனுகிக் கருத்தாலே
கடந்து மீளாக் கரைகண்டோர் கதியெல்லாங் கதித்திட்
டோமே ❊❊❊ (௧௭)

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே ஸ்வதேஶப்ராப்திபர்வ ।

சீரார்தூப்பில் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

(பண்டையித்யாதி) அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலுழன்ற நாம் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே விரஜையைக்கிட்டி ஸங்கல்பத்தாலே கடந்து பரமபதமேறும் அவருடைய மார்க்கஸத்காரமெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்யப்பெற்றோமென்கிறார். பண்டையிருவினையாற்றில் - அநாதியான புண்யபாபரூபமான கர்மப்ரவாஹத்தில், படிந்து-பதிந்து, பாரங்காணாதே-கரைகாணமாட்டாதே, ஒழுகியநாம்-பெருகிப்போருகிற நாம், பாக்கியத்தால் - பாக்யஹேது பூதமான பகவத்கடாக்ஷத்தாலே யென்றபடி வண்டமருமலர்மாது|- வண்டுகள் மதுபானார்த்தமாக அமர்ந்திருக்கும

நவமம் வ்யாக்யாநம் ||

பூவளருந்திருமாதுபுணர்ந்த நம்புண்ணியனார்
தாவளமான தனித்திவஞ்சேர்ந்து தமருடனே
நாவளரும்பெரு நான்மறையோதிய கீதமெல்லாம்
பாவளருந்தமிழ்ப் பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவமே. (கஅ)

இப்படி அதிமநோஹரமான அநந்தபோக வ்யாக்யானத்திலே

தான தாமரைப்பூவை வாஸஸ்தானமாகவுடைய பிராட்டி,மின்னாய் மன்ன-காளமேகத்தின் நடுவே ஸ்திரமான மின்னல்போலே விளங்காநிற்க வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க-வநமாலை மணிமயமான இந்த்ரதனுஸ்ஸூப்போலே விளங்காநிற்க, வான்சேர் கொண்டல்-பரமாகாசத்திலுள்ள ஸ்ரீய:பதியாகிற காளமேகம், அருள்மழைபொழிய - க்ருபாரூப வ்ருஷ்டியை வர்ஷிக்க, வந்த தொப்பாம்-வந்ததோ விரஜாநதி யென்னும்படி. குளிர்ந்து தெளிந்தமுதாய - ஸம்ஸாரதாபமாறும்படி சீதள நிர்மலாம்ருதரூபமாய்ப்போருகிற விரசையாற்றை - விரஜாநதியை, கண்டனுகி-தூரத்திலேகண்டு ஸமீபத்திலேகிட்டி, கருத்தாலே கடந்து-பகவத்ஸங்கல்பாயத்த ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே யக்கரையேறி, மீளாக்கரைகண்டோர்-புநராவ்ருத்தியில்லாத பரமபதமாகிற வக்கரையைக்கண்ட முக்தரானவர்களுடைய, கதியெல்லாம் - மார்க்க ஸத்காரமெல்லாம், கதித்திட்டோமே-விஸ்தாரமாகச்சொல்லப்பெற்றோ மென்கை. (கஎ)

இது பரிபூர்ணானுபவ பர்வத்தில் பாட்டு, (பூவளருமித்யாதி) பரமபதத்தமருடனே ஸாமகாநத்தோடேகூடத் திருப்பல்லாண்டு பாடுவமென்கிறது. பூவளருந்திருமாது-தாமரைப்பூவிலே வளரும் பிராட்டி, புணர்ந்த, ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பெற்ற, நம்புண்ணியனார் - நம்முடைய அஜ்ஞாதஸுக்ருதத்திற்கு மூலமான ஸர்வேச்வரனுக்கு, தாவளமான தனித்திவம் - நித்யவாஸஸ்தாநமாய்க்குளிர்ந்து அநுபமமான பரமபதம் அதனைச்சேர்ந்து, தமருடனே-வைகுந்தத்தமரும் முனிவருமான நித்யமுக்தர்களோடேகூட, நாவளரும்பெருநான்மறை - நாக்காலுச்சரிக்கப்பட்டு வர்த்திப்பதானசுலாக்யமான வுபநிஷத் பாகத்திலே, ஓதிய கீதமெல்லாம் - ஓதப்படுகிற ஸாமகாந விசேஷமெல்லாவற்றையும், பாவளருந்தமிழ் - பா - சந்தஸ்ஸில், வெண்பாமுதலான வற்றில் வர்த்திக்குமதான தமிழ்வேதத்தி லோதப்படுகிற, பல்லாண்டிசையுடன்-பல்லாண்டென்று பாடும் திலமங்களாசாசநத்தோடே கூட, பாடுவம் - பாடுவோம், ஸ்வச்சந்த கைங்கர்ய வ்ருத்தி விசேஷத்தையும் பண்ணக்கடவோம். (கஅ)

ரஜதகிரியின்மேலே மரகதகிரியிருந்தாற்போலே ஏழுலகுந்த
னிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்து விண்ணோர் தலைவனாய் ஸகலாமர
ப்ரபுவாய், ‘சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு’ வென்
னும்படி ஆதித்யஸஹஸ்ரஸந்தோஹம் போலே அநவதிக
தேஜஸ்ஸையுடையனாய், ‘விஶ்வாவஸ்யாயமநு காந்த்யாவமஹேஶ
நுயாதந்த்ர்யா’ என்னும்படி அநவதிகஸௌந்தர்யத்தையுடை
யனாய், ஸர்வஶேஷியான தன்னுடைய க்ருபையும் க்ஷமையும்
வண்மையும் வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற நாச்சிமார்களில்
ஸ்வாமித்வநித்ய நிரவத்யாநந்த ஸ்வரூப ஸ்வரூபாதிகளை
யுடையளாய், ஸ்வவைஶ்வரூப்யத்தாலே ஸஹாநுபவம் பண்
ணி நின்றுமின்றனுபவிக்கத் தொடங்கினாற்போலே ஆஶ்ர
யபூரஸாவஹையாய், ஶாஸ்த்ராந்தாதிகளின்படியே ஸர்வ
பூஜாரஸம்ஶ்லேஷத்தையுடையளாய், திருமார்பத்து மாலை நங்
கையாய், அமுதில் வரும் பெண்ணமுதாய், வேரிமாறாத
பூமேலிருந்து வினைதீர்க்குமவளாய், தன் கடாக்ஷலேஶத்தாலே
ஐஶ்வர்யாதிஸம்பத்தையும் கொடுக்குமவளாய், தேவதேவ
திவ்யமஹிஷீ என்னும்படியான மேன்மையும் ‘‘கருணாஸ்நாந
கவி’’ என்னும்படியான நீர்மையுமுடையளான பெரியபிராட்
டியார் தாக்ஷிண்யவதீ என்று தோற்றும்படி தக்ஷிணபார்ஶ்வத்
திலே நீலமேகத்தை யணைந்த மின்போலே ஸேவித்திருந்து
தன்னுடைய ஶேஷித்வஸௌந்தர்யலாவண்யாதிஸம்பத்தி
ஸுகங்களைப்பூரித்துக் கொண்டு ஸகலஜநங்களை ஸர்வ
வஸ்தா ஶேஷ ஶேஷவ்ருத்திகளிலும் ஆஜ்ஞாபிக்க, ‘ஸர்வம்ஸஹா
த ஸஹிஷ்ணுநாயக’ என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய
ஸஹோதரா மென்னலாம்படி அநவரதவஹநஶீல விஷயை
யாய், பச்சைமாமலைபோல் மேனிக்கும்படிமாவான நிறத்தையுடைய
ளானபாரென்னும்மடந்தையும், ‘அல்லிமலர்மகள்போக மயக்குகள்’
ஆத்யமென்னும்படி நித்யபோக்யம் நின்ற விடந்தெரியாதே
‘நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்த’ மென்னப் பண்ணுமவளாய், நீ
ளோதயஸ்யாமளையான ஸ்ரீநீளைப் பிராட்டியும், அடியார்
இடத்திலே ஸேவித்திருக்கும்படி தாங்களுமிடத்திலே ஸேவித்தி

ருக்க, 'ஸைவ்ய: ஸ்ரீ ஹரிணீ ஜாலி:' 'உடனமர் காதன்மகளிர் திருமகள் மண்மகளாயர் மடமகளென்றிவர் மூவ'ரித்யாதிகளில் சொன்னசேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமவர்களுக்கு ரஸமென்றும் ஆநந்தமென்றும் சொல்லும்படியான நிரதிசய ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனான நிரவதிக ஶோபையை நிரவதிக ஜ்ஞானவிகாஸத்தாலே 'அவாவறச்சூழ்ந்தா'யென்னும்படி யனுபவித்து, 'தமேதம் ஸ்வப்ரதாபம் ப்ரபவம் யத்ருஷ்டம்' என்றும், 'நாற்றோளமு'தென்றும் பேசப்பட்டுக் 'குன்றுடைகொழுமுகில்போல் குவளைகள் போல் குரைகடல்போல் நின்றுடைகண் மயில்போல்நிறமுடைய பொன்னின் வண்ணம் மணியின் வண்ணம் புரையுந்திருமேனி'யில் அவயவஶோபையிலுமாபரணச் சேர்த்தியழகிலு மாழங்கால்பட்டு ஸர்வதா ந்ருஸவாஸவபர்வமான ச்ருஷ்டாக்கள் பண்ணும் ரஜகவ்யாபாரங்களைக்கொண்டு 'விபந்யவ:' என்கிற ஶ்ருதியின்படியே விவிதஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணத்தொடங்கி, திவ்ய ஜகவபுஷிக்தியாகிற ராத்ரியோடே அவஶ்ய வடநாவஸாமியத்தாலே சேர்ந்ததென்னலாம்படி. கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியைப் பார்த்து, 'முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ' வென்பது,— வதநாரவிந்த ஸௌரப ரஸாஸ்வாதத்துக்காக வண்டொழுங்கு படிந்தாற்போலே யசைகிற திருக்குழற் கற்றைகளைப் பார்த்து, 'கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளினுள் கொண்ட நீலநன்னூற்றழைகொலன்று மாயன்குழ'லென்பது,— அத்திருக்குழற் சேர்த்தியாலே ஒரு ஸமமிருளோடே சேர்ந்த அஷ்டமீசந்த்ரனை யனுகரிக்கிற திருநெற்றியை யநுஸந்தித்து, 'நாள்மன்னு வெண்டிங்கள் கொல்நயந்தார்கட்கு நற்சிலைகொ'லென்பது,— அத் திருநெற்றியில் அழகுக்குக் கிற்றெடுக்கலாம்படி யிருக்கிற திருப்புருவங்களை அநுஸந்தித்து, 'இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையும் மிணைநீல விற்கொல் மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொ'லென்பது,— ஸர்வஸ்வாஹமென்றிருப்பாரைத் தோற்பித்து நமஸ்தே என்று திருவடிகளிலே விழப்பண்ணும் 'கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்

வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்களைக் கண்டு, மழைய
ராவியுண்ணு மிவளைக்கூற்றங்கொலோ, ஆழியங் கண்ணபிரான்
திருக்கண்கள் கொலோ வென்பது— ஸ்ருதிஸாரஹிநிஸ்ராவ
மான திவ்யநாஸாவம்ஸத்தைப்பார்த்து, 'மாட்டுயர் கற்பகத்தின்
வல்லியோகொழுந்தோ' வென்பது— நாச்சிமாருக்கு ஸ்ரீஜாநி
த்வஜங்கள்போலே யிருக்கிற திவ்யகர்ணங்களைப் பார்த்து,
வணிக்கைக்கு நிலமன்றென்று 'கண்கள் சிவந்து பெரியவாய்வா
யுஞ் சிவந்து கனிந்துள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகுமகர
குண்டலத்த' னென்று சுற்றடிக்கொள்வது,— செம்பவளத்திரள்
போலேயிருக்கிற திவ்யாதரபல்லவத்தைப் பார்த்து, 'வாலியதோர்
கனிகொல் வினையாட்டியேன் வல்வினைகொல் கோலந்திரள் பவளக்
கொழுந்துண்டங் கொலோ, கர்ப்பூரநாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ
திருப்பவளச் செவ்வாய் தான் தித்தித்திருக்குமோ' வென்பது,—
ஸ்யஸாநஸாவனுயக்கொண்டு தோற்றின தாமுறுவற்றொண்டை
வாய்ப் பிரானுடைய தாமுறுவலைப்பார்த்து, 'என்று நின்றேதிக
ழுஞ் செய்ய வீன்சுடர்வெண் மின்னுக்கொலன்றி யென்னுவிய
டுமணிமுத்தங் கொலோ, வென்பது;— காதிக்கு ஸ்ரீஜாலோலெ
கள்போலேயிருக்கிற திவ்யகர்ணபாஸங்களைப்பார்த்து, 'மகரந்
தழைக்குந் தளிர்கொ' லென்பது,— சுற்றுமொளிவட்டஞ்சூழ்ந்த
சோதிபரந்த ஸம்பூர்ணசந்த்ரனும் நேரொவ்வாதென்னும்படி
யான திருமுகத்திலழகைத்திரள அநுஸந்தித்து, 'கோளிழைத்
தாமரையுங்கொடியும் பவளமும் வில்லும் கோளிழைத்தண்முத்
தமுந் தளிருங்குளிர்வான் பிறையும் கோளிழையாவுடையகொழுஞ்
சோதி வட்டங்கொ'லென்பது,— க்ஷீராப்திநாதனாய் என்றி
ருப்பாரைக் கூவிக்கொள்ளும்போது ஸிம்ஹம்ஸீரயாம நாத
மாய் நாச்சிமாருடைய வளைத் தழும்போடு வாசியில்லாதரேகா
த்ரயத்தை யுடைத்தாய் திருமேனியொளியாலே பசுத்த ஸ்ரீபாஞ்
ஜந்யம்போலேயிருக்கிற திருக்கழுத்தைப் பார்த்து, 'முற்றுமுண்
டகண்டங் கண்டீரடியேனை யுய்யக்கொண்ட' தென்பது— வக்ஷ
ஸ்தலம் [illegible] களையும் [illegible] க்கே ஏற்றது

மொருகிஞ்சித்காரம் பண்ணிருக்கு ஸமஸ்தமான மா
ஸௌசீல்யத்தைக்கொடுக்கக்கடவவான திருத்தோள்களைப் பார்த்
து, 'கற்பகக்காவன நற்பலதோள்' களென்பது,—ப்ரதமோதித
ஸம்போதநமாய் லக்ஷ்மீ ஶ்ரீவத்ஸகௌஸ்துப 'வநமாலாவிராஜி
தமாய் அலர்மேன்மங்கை யிறையுமகலகில்லே னென்றுறையும்படி
ஸத்ருசமான திருமார்பை யநுபவித்து, 'ஆரமார்பதன்
றோ வடியேனையாட்கொண்ட' தென்பது,— ப்ரளயாபத்துக்
கள் வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உள்ளே வைத்து ரக்ஷிக்
கும்படியான திருவுதரத்தைப் பார்த்து, 'காரேழ்கட லேழ்மலை
யே ழுலகுண்டு மாராவயிற்றனென்பது,— மரகதக்குன்றமொத்த
திருமேனியிலே மாணிக்கவொளி சூழ்ந்தாற்போலே பொருந்தின
பொன்றோற்ற வாடையைப்பார்த்து, 'படிச்சோதியாடை யொடும்
பல்கலனாய் நின்பைம்பொற்கடிச்சோதிகலந்ததுவோ' வென்பது,—ஜந
நவஜீவாவரை முன்னேடிவந்து விலக்கக்கடவனவான திவ்ய
ஆயுதங்களைக்கண்டு, ... 'அரவணை ...
ராத்ரியை என்னலாம்படி கணைக்காலிருந்தவா' வென்பது,— வே
தங்களுக்கெல்லாம் மேற்சாற்றாய்ஸமஸ்தர்க்களுக்கும் ஸாரோக்ய
தெய்வதமான போதுநின்ற பொன்னங் கழல்களைப் பார்த்து,'ஒரு
காலிற் சங்கு ஒரு காலிற் சக்கரம் பத்துவிரலும் மணிவண்ணன்
பாதங்களொத்திட்டிருந்தவா'வென்பது;— திருவடிகளுக்கும் ஆ
ஸநத்துக்கும் உண்டான சேர்த்தியைப்பார்த்து, 'அடிச்சோ
தி நீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ' வென்பது,—இப்படி ஸா
ஸாஹஸ்ரங்களான திவ்யாவயவங்களைப் பேசத்தொடங்கி, கருமா
ணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல் திருமார்பு
வாய் கண்கையுந்தி காலுடையாடைகள் செய்யபிரானென்பது,—
நீலமேகநிபமான திருமேனியிலே நீலமின்கள்போலே விளங்
குகிற ஜகத்ரக்ஷணோசிதமான திவ்யாபரணங்களைப்
பார்த்து, 'அந்தாமத்தன்பு செய் தென்னுயிர்சேரம்மானுக் கந்தாம
வாண்முடி சங்காழிநூலாரமுள' வென்பது,—கனககிரியை ய
ணைந்த வஹ்நிஜ்வாலைகள் போலே ஸாரஸ்ஸாரஸாமத்தை யுடை

யரான இருக்கையி லாழ்வார்களைப்பார்த்து, சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பு வனென்பது—பரந்ததிருப்பாற் கடலிலே ஸநகஸநந்த ஸநாதநாதிகள்போலே திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கு வருந்த ஸுக்ருதங்களுக்கு வகுத்த குணவிக்ரஹங்களைப் பார்த்து, ‹ உயர்வறவு யர்நலமுடையவன், வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையா' னென்பதாய் ஞாநஶக்த்யாதி குணங்களாலும் ஸௌந்தர்யங்களான தாதுசெய் கண்களாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு க்ருபையைக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாதன் நிற்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தளவுஞ்சென்று ‹வானுயரின்பம் மன்னிவீற் றிருந்தா யருளுநின்றாள்களையெனக்’கென்ன, அவனுமிரங்கி,வாசஞ் செய் பூங்குழலாளும் ஸ்ரீவத்ஸ மருவிய நாச்சிமார் கரதலங்களுக்குப் பரிமளங்கொடுக்கும் பொற்றாமரையடிகளாலே இவனைப் பூமுடி சூட்டி,‘ஸ்ரேஷ்டானந்யாநவஸ்தாஸ்ஸர்வ:’என்று எல்லையுள்ளளவுஞ் செல்ல அப்படிப்பட்ட கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்குக் கடவனாக்க, இவ னுந்’ தாழ்ச்சிமற்றெங்குந் தவிர்த்து நின்றாளிணைக் கீழ்வாழ்ச்சி யான் சேரும்வகையரு’ளென்ன, ஸ்ரீநாராயணன் தலைக்கட்டித் தன் னுருவா யென்னுருவினின்ற வெந்தைதளிர்புரையுந் திருவடி யென்றலை மேலவே, கூட்டரிய திருவடிகள் கூட்டினை நான் கண் டேனே— திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேல் பொ றித்தா' யென்று ஸுக்ருதஸாகரத்திலே அழுந்தினாற்போலே ஆ நந்தநிர்பரனாய் ஸநாதநராஸம்ப்ரீணிக்க, ‹பற்றிலார்பற்றநின்ற திருவடிகளையே’ ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக்கொண்டு ஸாம்ஸாரிகத்தின் மே லே யேற, இவனை ‹தாயுந் தந்தையுமாயளிக்குந் தண்டாமரைக் கண்ணன்’ ஸ்நாதக ஸ்ரீராமந்யாயத்தாலே யதோசிதமாக இவ னை ஸஹஜஸௌஹார்த்தாலே தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளி ணைக்கீழ்க்கொண்டு, ‹ஸர்வஶேஷியான தான்பேற்ற பேற்றை யிவனை யிட்டுப்பேசுவிக்கத் திருவுள்ளமாய், நீராயிருக்கிறீரென் று கேட்க, இவனும் தனக்கு அவனெவ்விடத்தான் யானாரென்ற நிலையைக்கழித்து நித்யஸம்ஸாரிகள் நிலையினின்றும் நித்ய ஸூரிகள் நிலையிலே சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்கு உதவிக் கைமாறற்றுத் தான் தெளிந்தபடியை விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொ

டங்கி, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்தின அடியேன் தேவரீருடைய திவ்யாத்புத ஸௌந்தர்யமாகிற அளப்பரிய ஆராமுதக்கடலிலே, 'அவிஶ்ராமேந த்ருஷ்ணயா' என்னும்படி அத்ருப்தம் விஸ்வவிஶேஷணமாய்க்கொண்டு அழுந்தினேன்; உலகங்களுக்கெல்லா மோருயிரான தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே ஸௌந்தர்யமும், ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும், ஸௌஹார்த்தத்தாலே ஸௌஹார்த்தமுமாம் படியான உண்மை தெளிந்தேன் தனித்தெனக்கொருபேரிட வொண்ணாதபடி ஶ்லோகவிவரணத்தில் சொன்ன அநாஸ்வாதிதனென்கிற பேரில் நிலைநின்று ஸௌந்தர்யாம்ருத ஐகாந்த்யத்துக்கு விலக்கில்லாத ஸாதிஶய ஸ்வாதந்த்ர்யம் பெற்றேன்; வானுளார் பெருமானான தேவரீரோடே தேனும் பாலும் நெய்யுங் கன்னலுமமுதமும் ஒத்துக்கலந்தொருபடிப்பட்ட ஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாய் நின்று பொன்னுலகும்புவனி முழுதும் கைங்கர்யோபகரணமாகக்கைக் கொள்ளப் பெற்றேன்; லோகத்தில் ஸர்வஜ்ஞர்களுடைய வைஶத்ய வைசித்ர்யங்களெல்லாம் என் அநுபவாவஸரத்தில் இல்லையென்னும்படி தெவிட்டாத அநுபவம்பெற்று ஸாமகனாய் ஸௌஹ்ருதனுமானேன்; 'வான்கோனைக்கவி சொல்லவல்லேற்கினி மாறில்லை' யென்னும்படி வேதங்கள் மீண்ட நிலமெல்லாம் மெய்யுணர்ந்து கவிபாடுங் கருத்துடையேனானேன்; மேலினிமீளா வடிமை பண்ணிக் கொண்டருளவேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, இப்பாசுரங்களைக் கேட்டருளின ஸ்ரீய:பதி, முலைபிரியமாட்டாத ஸ்தநந்தயனை வத்ஸனுடைய முதல்வார்த்தையைக் கேட்டாற்போலே உகந்து 'யதா ஜஸம்ஸ்ரயம் யஸ்யாவீக்ஷ்ய ஸ்வம் யக்ஸ்ருஷ்டி விஸ்ருஷ்டி ஸேதுக:' என்னும்படியிருக்கிற 'அஸூதே' என்னும் அவிஜ்ஞாதாவின் திருமுகத்தைப்பார்க்க, இருவரும் ஏகஹ்ருதயராய்க்கொண்டு கடாக்ஷிக்க, பரமேஷ்டி திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் பெற்று, ஸர்வஜ்ஞனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை யெல்லாம் அவன் தன்னைப் போலே அஸங்கிதமாகக் காட்டுகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடைய அநவ்ருத்தி ஸஹிதையானபடியாலே பரஹஸ்தகனாய், ஸாக்ஷாத்காரானவ்ருத்

தியாலே ஸாரஜ்ஞாநயோக்யனாய், உத்தரோத்தரஸாரஸாதிநிவேசத்தாலே ஸாரஸங்க்ரஹயோக்யனாய் இப்படி ஸர்வஜ்ஞனுமாய் உத்தரோத்தரஸாதிதமாய் விசுத்தசைலியாய் அநந்யப்ரயோஜநமாய் அநவதிகாதிசயமான ஸம்ஸாரநிஸ்ஸங்கத்தாலே வந்த நிரதிசயப்ரீதியாலே 'ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமைசெய்' யுகந்து ஸகலதாமவென்று தொடங்கி ஓதுகிற அநந்யதாஸர்வவிதகைங்கர்யஸ்வரூபவிசேஷங்களை ஸர்வஜ்ஞனித்து, மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற்படியே ஸம்ப்ரதாயாதிகளைப் பண்ணிக்காட்டியும், வகையுகியென்னும்படி வலஞ்செய்து நாளும்மருவியும், ஸஜ்ஜாதுர்யஸ்வரான ஸம்பாஷ பாஷாவாதிவிசேஷங்களைக் கொண்டு குடியடிமைசெய்து காட்டியும், அன்றீன்ற கன்று வத்ஸத்தைப்போலவும் அத்யந்தவைவஸ்ஸ்யம்போலவும் ஸகலத்தை நிழற்போலவும் செல்லும்போம் வழியெல்லாம் அநுயாநம் பண்ணி, இருள்தருமாஞாலத்துள் ஈஶ்வரனவதரிக்கும்போது ஜ்ஞாநஸங்கோசகாதிகள் பிறவாதபடி அவன்றன்னைப்போலே வந்து போயும், ப்ரத்யேகஸாம்யஸாதநாதிகளைப்பண்ணிசூழ்ந்திருந்துபல்லாண்டேத்தியும், இப்படி ஸ்வாமியுகந்த ஸர்வவிய கைங்கர்யஸம்பத்தைஸர்வதேஶஸர்வகாலாதிகளிலும் ஸர்வாதமாக உகந்து 'ப்ரஹ்மவிஷயிஷ்யாமி' என்கிற ஸௌந்தர்யப்ரதீதியாலே அநாதிகாலமிழந்ததெல்லாம் படியெடுத்த தென்னலாம்படி அநவதிகாநந்தஸாம்ராஜ்யமனுபவிப்பனாய், ப்ராக்ருதிகுணங்களைக்கழித்து ஸம்ஸர்க்கணங்களிலே பிணிகொடுக்கிலும் போகவொண்ணாதபடி தூவக்குண்டு, மேலாத்தேவருடனேகூடி மேவி மீட்சியில்லாவாழ்ச்சியை அனுபவிக்கும்.

அடலூரக முண்டுமிழ்ந்த வருக்கன்போல வழுக்கடைந்து கழுவிய நற்றாளம்போலக், கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமேபோலக் காட்டுத் தீகலந்தொழிந்த களிறேபோல,

(அடலூரகமித்யாதி)ஸம்ஸாரத்தைக்கழித்துப் பரமபதத்தே சென்று பரமானந்த நிர்ப்பரனாகும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார். அடலூர்க முண்டுமிழ்ந்த அருக்கன்போல - அடல் - பராபிபவந ஸாமர்த்யம், அதனையுடைய, உரகம் - ராஹு, அதனாலுண்டுமிழ்ந்த - க்ரஸ்தமுக்தனான ஸூர்யன் போலவும், அழுக்கடைந்து கழுவி

மடல்கவருமயல் கழிந்தமாதர்போல வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார்போல,உடன் முதலாவுயிர் மறைக்குமாயை நீங்கியுயர்ந்த பதமேறி யுணர்ந்தொன்றினோமே.(கக)

மண்ணுலகின் மயறீர்ந்து மனந்தளும்பி மன்னாத பயனிகந்து மாலேயன்றிக், கண்ணில தென்றஞ்சியவன் கழலேபூண்டு கடுஞ்சிறை போய்க்கரை யேறுங்கதியே சென்று,விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக்கண்டு விண்ண

ய நல் தாளம்போல - பூர்வமழுக்கேறி யநந்தரம் கழுவப்பட்ட நல்ல முத்துப்போலவும், தாளம் முத்தும் நாயகாத்நமும், கடலொழுகிக் கரைசேர்ந்த கலமேபோல - பூர்வங்கடலில் சண்ட வாதத்தால் விஷமஸ்தலத்தே சென்று பின்புகரைசேர்ந்த, கலம் - ஓடம், அதுபோலவும், காட்டுத்தீ கலந்தொழிந்தகளிறேபோல - பூர்வம் தாவாக்னியால் சூழப்பட்டு அநந்தரம் தத்விமுக்தமான யானைபோலவும், மடல்கவரும் மயல் கழிந்த மாதர்போல – நாயகவசீகரணார்த்தமாக பூர்வம் மடலெடுக்குமவஸ்தை யாலே நொந்து பின்பு நாயகப்ராப்தியாலே யவ்வவஸ்தை கழியப்பெற்ற யுவதிபோலவும், வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றார்போலே - பூர்வம் கடுஞ் சிறையிலே யிருந்து அநந்தரம் அது கழிந்து பைத்ருகமான ஸாம்ராஜ்ய பதம் பெற்ற ராஜகுமார்போலவும் உடல் முதலா - தேஹேந்த்ரியமந: ப்ராணாதிரூபமாய், உயிர்மறைக்குமாயை - ஆத்மஸ்வரூப திரோதானம் பண்ணும் மாயாசப்தவாச்யமான ப்ரக்ருதிமண்டலத்தை, நீங்கி - கழித்து உயர்ந்தபத மேறி - பரமபதத்தை யாரோஹித்து, உணர்ந்து - ஸர்வவிஷயஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, ஒன்றினோம் - பரமாத்மாவோடே "அவிபாகேந த்ருஷ்டத்வாத்" என்கிறபடியே ததப்ருதக்ஸித்தத்வேந தஸ்மிந்நந்தர் பூதமாம் படியைக் காணப்பெற்றோமென்கை. (கக)

இது பரமபதஸோபாந பர்வாநுக்ரமணப் பாட்டு. மண்ணுலகில் மயல் தீர்ந்து - பூலோகத்தில், மயல் - வ்யாமோகம், அதாவது ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபாந்யதாஜ்ஞாநம், அது தீருகையாவது -ஆசார்யோபதிஷ்ட சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப ஜ்ஞாநமாகிற விவேகம் பெறுகை. மனந்தளும்பி - மனஸ்ஸு தத்தளித்து, அதாவது விவேகலாபாநந்தரம் தான் அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்தில் பட்டபாட்டைக்கண்டு துக்கிக்கை, இது நிர்வேதமென்னப்படும். மன்னாதபயனிகந்து- அஸ்திரபலங்களைவிட்டு, அதாவது நிர்வேதாநந்தரம் ஐச்வர்யாதி ப்ரயோஜநாந்தரங்களுடைய அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷ பராமர்சத்தாலே ஸவாஸநமாய் அவற்றைப் பரித்யஜிக்கையாகிற விரக்திபிறந்து, இகத்தல் - விடுகை. மாலேயன்றி கண்ணில தென்றஞ்சி - ப்ரயோஜநாந்தர பரித்யாகாநந்தரம் பரம ப்ரயோஜந மோக்ஷத்தைத் தருகைக்கு

வர்தங்குழாங்களுடன் வேதம்பாடி, பண்ணுலகிற் படியா
தவிசையிற்பாடும்பல்லாண்டே பல்லாண்டும்பாடுவோமே.
மாளாத வினையனைத்தும்மாள நாம் போய்வானேறி மலர்
மகளாரன்பு* பூணுக், தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு
பூண்டு தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடியாடிக், கேளா

ஸமர்த்தன் ஸ்ரிய:பதி தானொழிய வேறொருவருமில்லை யென்று பயப்பட்டு, அவன்கழலே பூண்டு-இப்படி பயப்பட்ட வநந்தரம் ([illegible]) [illegible]' என்கிறபடியே ஸ்வாதிகாராநுரூபமான பக்திப்ரபத்திகளாலே அந்தஸ்ரிய:பதியினுடைய திருவடிகளையே ஸமாச்ரயித்து, கடுஞ்சிறைபோய் - ஏததநந்தரம் ப்ராரப்த கர்மாதீன தேஹாவஸாநத்தில் அதிக்ரூரகாராக்ருகமாகிற ஸ்தூலசரீரம் விட்டு, கரையேறும் கதியேசென்று-ஸம்ஸாரத்துக்குக் கரையான பரமபதத்தையேறும் வழியான வர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று, விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக்கண்டு - அநந்தரம் பரமபதத்தில் "யதத்யத்புதம் - தத:பரமத்புத" மென்று சொல்லப்பட்ட திவ்யோத்யான மணிபர்வத ஸரித்தடாகங்களாகிய வத்யாச்சர்யங் களெல்லாமிங்கு தான் கத்யாதிகளில் அநுஸந்தித்தபடியே ஸ்பஷ்டமாகக்கண்டனுபவித்து, ததநந்தரம் விண்ணவர் குழாங்களுடன் - நித்யமுக்தர்களுடைய ப்ருந்தங்களோடே, வேதம்பாடி - ஸாமகாநத்தைப்பண்ணி, பண்ணுலகில் படியாத, பண் - குறிஞ்சிமுதலான ராகவிசேஷம். உலகு - ஸமூகத்தைக்காட்டுகிறது. பண்ணுலகில் - குறிஞ்சிபஞ்சமம் முதலானவற்றில், படியாத - அடங்காத நாட்டில் காணும் ராகசுலங்களில் காணப்படாத, இசையால் - அப்ராக்ருத தேவகாந விசேஷங்களாலே பாடுமதான, பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடுவோமே ([illegible]) என்னுமர்த்தத்தை யுடைய மங்களாசாஸநங்கள் நிரபாயதேசத்தில் நிஸர்கநிரங்குஷனுன ஸ்ரிய:பதிக்கு ஸ்வச்சந்தகைங்கர்ய விசேஷரூபேண பாடக்கடவேமென்கை (உ௦)

நிகமநத்தில், நாமிந்தபர்வத்திற் சொன்ன வாத்மகுணவிசேஷங்களெல்லா மிங்கேயிருக்கச் செய்தே பெற்றோம், இத்தனையதிகாரமிருந்தும் பூமியிலிருக்கின்றோம், இதுக்குஹேது பகவதிச்சையொழிய வேறொன்றுமில்லையென்கிறார். நாம் - ஆதியிலே பகவத்கடாக்ஷபாத்ரராய் ஸதாசார்ய முகத்தாலே பகவத்ஸமாச்ரயணம் பெற்ற நாம், மாளாத வினையனைத்தும், மாள - ப்ரபத்தியங்கீக்ருதனுன ஸர்வேச்வரன் ([illegible]) என்கிற க்ரமத்திலே ([illegible]) என்கிற ஸ்லோகத்

தபழமறையின் கீதங்கேட்டுக் கிடையாத பேரின்பம் பெ
ருகநாளும்,மீளாத பேரடிமைக்கன்புபெற்றோம் மேதினியி
லிருக்கின்றோம் விதியினாலே. (௨௧)

தின்படியே ஸர்வபாபங்களையும் திரண்டுபோம்படி பண்ண, போய் - உத்க்ரமணாநந்தர மர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே சென்று, வானேறி-விரசைக்கக்கரையில் பரமபதத்தையேறி, மலர்மகளார்-பெரியபிராட்டியார் அன்பூணும் - அவள் ஸ்நேஹத்தாலே தத்ஸதநதடத்துக்காபரணத்வேந பூட்டிக்கொள்ளுமதான, தேராத மாமணிக்கு - துலக்கப்படாத மஹாநீலரத்நஸ்தாநீயனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தொண்டு பூண்டு - தத்தாஸ்யத்திலே அத்யந்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே யாஸக்தனாய், கைங்கர்யந் தொடங்கினபடி. தொழுது - அஞ்ஜலிபண்ணி, உகந்து - அவன் குணங்களை யனுஸந்தித்து, அதில் ஸந்துஷ்டனாய், தோத்திரங்கள்பாடி- அக்குணங்களுக்கு ப்ரதிபாதகமான ஸ்தோத்திரங்களை ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாம்படியாகப் பாடி; ஆடி - அவ்வளவில் பர்யாப்திபிறவாமையாலே மொய்மாம்பூம்பொழில்திருவாய்மொழிப்படியே அவஶராய் ஆடி, ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தாதிகளைப் பண்ணி, கேளாத பழைமறையின் கீதங்கேட்டு - ஸம்ஸாராவஸ்தையில் கேட்டறியாத அநாதி ஸாமவேத கீதங்களை நித்ய முக்தர்கள் திரளாகப்பாடக்கேட்டு, கிடையாதபேரின்பம் பெருக - லீலாவிபூதியில் கிடைக்கவரிதாய் நிரதிசயாநந்தம் புங்காநுபுங்கமாக ப்ரவஹிக்க, நாளும் - காலதத்வமுள்ளதனையும், மீளாத - புனராவ்ருத்தி யில்லாத, பேரடிமைக்கு - ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவிதநித்ய நிரவத்ய கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு, அன்பு பெற்றோம் - ததனுரூப நிரவதிக பக்தியை யிங்கே யந்தர்யாமி ஸாக்ஷிகமாகப் பெற்றோம்; மேதினியிலிருக்கின்றோம்- பரமபக்தி லாபாநந்தரம் முக்தியாகுமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லா நின்றது, அத்தைப் பெறும் நாமிந்த லீலாவிபூதியிலிருக்கின்றோம்; இங்கேயிருக்க ஹேது வன்றியிலே யிருக்க விங்கேயிருக்கின்றோம், இதென்னவாச்சர்ய மென்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். ஒரு காரணமில்லாமல் வாச்சர்யோத்பத்தி கார்யமாவது ஆனபின்பு கார்யாத்காரண மனுமேயாகையாலே இதற்கோர் காரணமுண்டாகவேணும், அதுதான் விதியினாலே, இங்கு விதிபலாத் என்றது,''விதிவாய்க்கின்றதே காப்பாராரென்கிற'' விடத்தில் போலே ஸர்வ விதிமூலக்ருபையைக் காட்டுகிறது. அதாவது நம்மைக்கொண்டு லோகத்தை திருத்தப்பார்க்கிற பரமகாருணிகனான ஶ்ரிய:பதியினுடைய க்ருபையாலே மேதினியிலிருக்கின்றோம்நாமித்தனையென்கிறது.

பாசுரங்களின் வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஸமாதாநக்ஷேத்ரஹ்ருதிபஹுஸாஹிரபராமேயேஷிஹிதயா
பராவ்ருத்த்யா நித்யம் ஸஹஜமயிவேங்க நிவததாம் ।
ப்ராப்திஷ்டா ஸம்பந்நா ஸஹஸநகம் வேகஸவஷா
ப்ரதீக்ஷ்ய நி:ஶ்ரேயஸம் பரமபதஸோபாநபதவீ ॥

ஶ்ரீமத்வேங்கடநாயகஸ்ருத்யுக்தகுணாராம: ஸூராவலிப்ரீதயே ।
வ்யக்தாநந்த நவபத்யாந்தம் ஸார்த்தம் பரமபத
ஹர்ம்யஸோபாநம் ॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீபரமபதஸோபாநே நவமம் ப்ராப்திபர்வ ॥
ஸம்பூர்ணம்.

சோார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஶ்ரீபரமபதஸோபாநம் ஸம்பூர்ணம்.

கவிதார்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணஶாலிநே ।
ஶ்ரீமதே வேங்கடேஶாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥